

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

3 DIN
Izšla ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyršova (Dunajska) cesta 30/L. Poštni predal št. 348. Račun pošte, hranilnice v Ljubljani št. 15.333

Ljubljana, 13. aprila 1933

Naročnina za štiri leta 30 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Štev. 15
Leto V

Grobnica na vrtu bogatinovem

Nekega dne je prišel k cesarskemu namestniku eden izmed najodličnejših in najbogatejših jeruzalemskih mestnih svetovalcev, neki Jožef iz Arimejeje.

»Neznatna stvar je, ki te zanjo prosim,« je dejal po zelo prijaznem in vljudnem pozdravu, »pa je vendar nujna. Gre za truplo moža, ki si ga davi proti svoji volji izročil množici, da ga je križala. — Ne spomniš se več? Izročil si jim Jezusa iz Nazareta, umil si si roke, da si preli kri moža, ki je našemu ljudstvu že od davnih časov obljubljen — in vse to si že pozabil?«

Pilat se je nasmešnil.

»Jezus iz Nazareta — res, zdaj se spominim! Eden vaših prerokov je bil. Moraš mi oprostiti, da mi je žalostni dogodek malone prišel iz spomina. Saj se ni prvič kaj takega zgodilo. — A kaj je z njim, ki so ga križali, kakor si dejal?«

»Prosim te za njegovo truplo, da ga spodobno pokopljem v grobnici, ki sem si jo dal zase vsekati v skalnato steno svojega vrta.«

»In je mož resnično mrtev?« je

Kristus je vstal!

plaho vprašal Pilat. »Ali ni dvoja o tem?«

»Vojščaki so mu že prebodli srce in iz njega je pritekla samo voda in shrjena kri.«

Pilat je vrezljal nekaj besed na voščeno deščico. »Propustnica zate in za mrtvega Jezusa — zapomni si: za mrtvega!«

Jožef iz Arimejeje je vzel deščico, se zelo vljudno in prijazno priklonil in stopil proti vratom. Tedaj je Pilat kliknil za njim: »Ču-

dim se, da si prišlaš tega moža — ti, ki sem te do zdaj poznal kot umnega in preudarnega človeka.«

»Priznam, da sem se časih sam sebi čudil.« Jožef iz Arimejeje se je spel obrnil k Pilatu. »Toda zdaj verujem, da je ta Jezus resnični obljubljeni Odrešenik. Čuj, Pilat: pred tremi leti je prišel k njemu neki bogatin in ga vprašal, kaj naj stori, da si pridobi večno življenje. Izpolnjev zapovedi, je rekel Jezus, in našel nekatere teh zapovedi. Tedaj je rekel bogatin, da je te zapovedi že od mladega izpolnjeval. In Jezus mu je rekel: Če hočeš biti popoln, pojdi in prodaj vse, kar imaš, in razdeli denar med siromake.«

»In potem?« je vprašal Pilat. »Take ljudi, ki hočejo vse razdati, imamo tudi pri nas. Kaj je pa storil bogatin v tvoji zgodbi?«

»Takrat je žalosten odšel. Ni bil še toliko zrel, da bi žrtvoval vse svoje premoženje. Pozneje mu pa ni bilo več do bogastva tega sveta. In tako je skoraj vse razdal...«

»Skoraj vse?« je nejeverno vprašal Pilat.

In Jožef iz Arimejeje je odgovoril:

»Dosti mu res ni več ostalo — le še vrt in grobnica na njem, ki bo zdaj sprejela truplo Odrešenikovo.«

Mesalina - tigra v človeški podobi

Nebeško lepa Mesalina, žena rimskega cesarja Klavdija, je po rimskih ulicah lovila moške, za darilo jim je pa dajala napitek strupa. — Njeno geslo je bilo: ljubiti in ubiti. — Agripina ji je vredna naslednica: po cesarjevem služabniku ji da prerezati žile, sama pa kmalu postane Klavdijeva žena in narodova cesarica.

Zgodovina pozna več žensk, ki so s svojo zapekljenostjo in ljubezensko omamljenostjo tako zelo opijale in zaslepile vladarje in mogočnike, da so jih čisto podjarmile svoji volji in z njimi tudi cele marode. To moč, ki ji je bil izvor v ljubezni, so izrabljale izživljajoče se v nasladih, grozovitostih in krvočnosti. Ena izmed najbolj proslulih je Mesalina.

Dolgo in zavaljeno telo na mahedravih suhih nogah, grda, zibajoča se boja namestu dostojanstvenega koraka, jecajoča govorica, glava, tresoča se od protina in živčnosti, kljukast nos in slinava usta, siromak po duhu — tak, pravijo zgodovinarji, je bil cesar Klavdij, Mesalinin mož. Ta strahovita žena je bila prežeta nadčloveške poltenosti in neverjetne krvočnosti kakor pravi kraljica Semiramida, hči asirskih bogov. V zgodovini jo lahko primerjamo, kar se nagonskega poželenja tiče, samo z dvema vladajočima ženskama: z Lukrecijo Borgia, pregrešno žensko iz renesanse, prav tako nenasitno v uživanju, lepo in duhovito, in severnjaško Semiramido, Katarino II., rusko »matuško«, ki je norela za moškimi. Vendar ni nobena teh dveh dosegala Mesaline v njeni brezprimerni poltenosti.

Peklenska diktatura

Prvo stoletje krščanskega štetja. Rimski napuh cesarjev je dosegel vrhunec, ubogi človeški stvor se plazijo v prahu. Če se kronanim zverinam zazdi, si razsvetlijo cesarske vrtove z živimi moškimi plamenicami, če se jim ljubi, si ogledajo, kako trgajo levi in tigri za zajtrk obupno vpajoče ljudi... Majhna, toda neverjetno mogočna kasta gospodarjev, s cesarjem — človekom-bogom — na čelu, zapravlja bogastva vsega sveta na najbolj nezmislne načine. Za eno samo pašeto porabi cesarski kuhar sto novejih možganov; otopel goltnec imperatorjev »prenese« le še slavčkov jezičke in škrlančkov prsi; najdražjim sadnim drevesom prilivajo vina, v octu raztopljeni biserje je poslastica. Leve uporabljajo za vprego, nepregledne črede ovac okopljejo žive v pravem čistem škrlatu. Takšna je bila vlada teh sladostnih bedakov, mogočnih rimskih topoglavcev v dobi propada.

Žena enega izmed teh imperatorjev je bila Mesalina. Hrepenela je po neomejeni oblasti, sedeča na desnici svojega kronanega bebca, prevladala je vladarja vsega sveta, končno je pa dobila zaslužno plačilo.

Prevzvišena diktatura

Valerija Mesalina je bila nebeško lepa ženska. »Lepa kakor greh, zapekljiva kakor slo opojena plesna noč, omamljiva kakor čarovni napoj, bleščeča v svojih dražeh in iskrea se v duhovitosti. Razjedajoča naslada je bila njenega življenja muka in slava.«

Usoda se je kruto poigrala s to vročekrvno vračico. Pozabljala je na meje dopustnosti, omalovaževala je vsako ureditev, in vzdržnosti ji ni bilo mar. Brez vsega tega je vladanje nemogoče. Kaj je bilo treba prvi ženi

cesarskega Rima loviti moške, ko so se ji že tako nastavliali in jih je že sam njen vroči pogled prisilil, da so se ji udajali. Čemu se je zavijala v napol vabečo, v napol prikrito kopreno erotike, ko ji je bilo vendar dano, da bi se razgaljena vrgla v objem sladostnosti? Petolizci, zapravljivi in sladkači ji dvorijo na vse pretege, vsako misel, še preden je utegnili postati želja, ji berejo iz oči in jo izpolnijo. Toda moči pijana cesarica postaja čedalje predrznejša, čedalje razuzdanejša. Vsa njena okolica, vsi njeni današnji izbranci, ki jim morda jutri ponudi napitek strupa, molčijo in jo sovražijo. Mesalina, »prevzvišena deklina«, kakor jo je imenoval Juvenal, najostrejši in najzbojdljivejši satirik pokvarjenega Rima, pa se šele pripravlja, da bo vsem še drugače zagodla.

Žena v temi

Pošast, ki je že pred Klavdijem umazala rimski prestol, je bil Kaligula, najstrašnejši vseh cesarjev. Nekeč je baje ta blaznež vzkliknil: »O, da bi ves rimski narod imel samo en vrat!« In na to krvavo pot je speljala Mesalina Klavdija. Trideset senatorjev, tri sto petnajst junakov in nešteto meščanov je dal za časa svojega vladanja zaklati.

Čemu toliko žrtv? Na vratu mu je zmerom ženska, ki ga v svoji nenasitni sli po spremembi spolnih užitkov sili h grozotam. Mesalinina ljubezen je za vsakogar smrt. Kdor bi se je hotel ubraniti, ne bi bil mli minute več varen svojega življenja, vsepovsod ga je utegnili dohiteti maščevanje prezrte žene, ki si je izmislila zanj grozovitosti pekla. Kdor se ji je udal, se je stresal še v trenutkih najslajšega užitka ob misli, da se bo njen živi ogenj nenasitne strasti nenadoma spremenil v hladnost prenasajenja. Takrat bo konec z njim! Mesalina jih je hotela vse, baletne plesalce, gladijatorje, zete in strice — imeti in — ubiti.

Globlje in globlje pada prevzvišena. Komaj se je odela cesarska palača v nočno temo, je že smuknila zavita v plašč iz svoje sobe. Šla je v javne hiše najnižje vrste. Tam, v teh beznicah ob Tiberi se vsak večer izdivja v objemu nešteti moških sama cesarica Rima. Vse mesto pozna Licisco. Vsakemu moškemu je to

ime poosebljena grehota. Pod krinko tega kraljevskega inkognita je vlačila Mesalina zadnje ostanke svojega dostojanstva po rimskih ulicah. Vse nesramnejše je postalalo Mesalinino početje, in še na umu ji ni bilo, da jo nadzira cesarjeva nečakinja z Argusovimi očmi.

V zasedi je prežala, da bi Mesalini spodnesla stolček. Prav kakor ona, je bila pokvarjena, prav tako zvita in prav tako željna moči: Agripina, Neronova mati.

Poroka z Adonisom

Če bi bila Mesalina le malo pomislila, bi morala izprevideti, kam vodi tako neprevidno in nesramno življenje. Ničesar ji ni mar. Pripravlja se pa na nekaj še strašnejšega. Ona, žena bebca in telesnega revčka, hoče javno slaviti poroko z Gajem Silijem. Cesar, njen mož, še živi, Silij sam je poročen, toda njej je to vseeno. Z nadutim veličastjem cesarke med zijaletim občudovanjem rimske drhali in zlovesčim molkom dvorjanov je pred očmi celega mesta legla v posteljo svojega ljubčka. Komaj je bustasti Klavdij poslovno zapustil Rim, so ogrnili Siliju kraljevi plašč, kraljeve okrase so mu deli na glavo in roke — in pričela se je gostija. Mesalini pa se posreči še nekaj neverjetnejšega. Na eno samo njeno besedo podpiše prevarani in pred vsem svetom osramočeni Klavdij poročno listino svoje žene; saj to je le njena objestna šala... Kmalu na to poroča podkupljeni sluga zločinsko osleparjenemu Klavdiju o javni nezvestobi njegove žene takole:

»Nekaj neverjetnega se je zgodilo. Tvoja zakonska žena Mesalina se je javno združila z Gajem Silijem... Podoba je, o gospod, da si ločen mož. Narod, senat in vojska so videli poroko — in če se ne podvizaš, bo novi mož tvoje žene gospodar mesta in poveljnik države...«

Agripina nagovarja k umoru

Zdaj je prišla ura maščevanja za Agripino, cesarjevo nečakinjo. Splazila se je k imperatorju s hlinjenim sočutjem in ga pričela ščuvati na nezvesto ženo. Navajen je, da uboga in se ogreje za Agripine načrte. Za njo je igra dobljena, ker prvi Mesalina slepo v propast...

Medtem ko mora Klavdij zaradi državnihi poslov iz Rima, se v cesarski palači na bakanalu na čast Dioniziju pretaka vino v potokih. Mesalina, pijana besnica, uživa v vriskajočim Silijem in sili povablence v nove in nove razuzdanosti...

Toda Klavdijev duh je že omrežen od strašnih vesti, ki so mu jih prinášali. Stari slabič snuje maščevanje, niti sam ne ve, da je le orodje v Agripinih rokah.

Že drugo jutro je v cesarski palači mesarsko klanje... Vsi vedo: Mesalina je končno padla v nemilost. Vsa vrata in vsa srca so se v trenutku zaprla pred njo, ki je bila še včeraj vsemogočna. Kakor beračica mora prositi za milost.

Toda Agripini načrti so drugačni. Kako muha v pajkovi mreži je Mesalina. Še nekaj dni — in vbodljaj cesarskega služabnika prereže žile njene vroče krvi...

Agripina je bila vse bolj preračunljiva in hladna kakor je bila ona.

Tisočkrat osleparjenega moža je znala spretno vloviti na svoj trnek. Sama je kmalu postala Klavdijeva in narodova cesarica. Komaj je ušel krempeljem ene, že ga je zgrabila druga tigra s svojimi šapami. Ko ji je v vsem ustregel in tako storil svojo »dolžnost«, mu je Agripina s strupenimi gobami priskrbela preselitev na oni svet...

Umazani kralji

Francoski solnčni kralj Ludvik XIV., ki je živel od l. 1638 do 1715, se je bahal, da se ni nikoli okopal. V njegovem bajnem gradu Versailles, ki je stal ogromne vsote, ni bilo nobene kopalnice in tudi vsi ostali knežji gradovi tistega časa niso imeli higijenskih naprav. Vse odlične dame in vsi gospodje, ki so se kakor male zvezde sukali okoli solnca — svojega kralja — so bili prav tako neumiti kakor on. Če si ogledamo na starih slikah dostojanstveno oblečene vladarje in dvorne dame sedemnajstega in osemnajstega stoletja, se nam ne zdi mogoče, da se ti visoki ljudje niso nikoli kopali in jim je na obraz kanil kvečjemu dež.

Ko so dopoldne vstajali iz svojih svilnatih postelj, so prihiteli sluge in služabnice, ki so svojim gospodarjem in gospodaricam otrli obraz in roke s suho brisačo. Na to umazano kožo so si sleherno jutro nasuli pudra in s tem dali svojemu obrazu videz dostojanstva. Kraljice so se hvalile, da niso nikoli omočile svojih rok v korcu vode. »Asketi« so se bali najmanjšega dežja, ker jim njihovo prepričanje ni dovoljevalo, da jih oškropi dež. Vse znamenite metrese (priležnice) francoskih kraljev: Montespanova, Cavalierova, Fontageseva, Maintenonova, Pompadourka in Madame Dubarryjeva, ki so se obačale z neverjetnim sijajem, so bile strahovito umazane.

Nekateri kavalirji so tako nemarno smrdeli, da so najmočnejši parfumi komaj ublažili neprijetni vonj. Še celo znameniti italijanski zdravnik in antropolog Mantegazza, ki se je rodil leta 1831, trdi, da je poznal ljudi visokega pokolenja, ki so se ponašali s tem, da se še nikoli niso umili.

Šele v Angliji so uvideli, da je kopanje za zdravje neobhodno potrebno — in od ondod se je kopanje spet razširilo po vsem svetu.

Prečuden dvoboj

Neki italijanski vlomilec se je odpravil v vilo bogatega Rimljana. Komaj je v trdi temi splezal čez ozidje, je že opazil tik pred seboj človeško postavo. Iz strahu je oddal nanjo kar tri zaporedne strele. Dobro je meril, kajti nenadoma je padla roka obstreljenca s tako silo na njegovo glavo, da se je pri priči sesedel z močno prebito lobanjo.

Dvobojeval se je bil z marmornim kipom, ki je stal tik vrtna ograja.

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremija denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkvalitetneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Den Haag; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksenburg: št. 5967, Luxembourg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

Viltili čevlji

Italijanski izumitelj Mascetti je prijavil patentnemu uradu v Rimu svojevrsten izum, kako se lahko čevlji po meri vlijejo. Iz neke elastične tvarine se napravi po obliki noge obuvale. Ko se masa ohladi, se z enim samim prerezom snamejo ti elastični čevlji z noge, se opremijo z luknjicami za zračenje in se h koncu žgejo, kakor v lončarski peči.

SARGOV

KALODONT

Z dvema letalom za srečo

če igra gospod pod imenom svojega
komornika na loteriji, pride lahko do
čudnih zapletljajev

V Dublinu, v aprilu.

Nedavno je bilo v irskem glavnem mestu Dublinu žrebanje loterije, imenovane Sweepstakes.

Gospod Giuseppe Barrizochi je zadel 30.000, neka Luigia Olivero-Stocco pa 15.000 funtov šterlingov. Obema srečnikoma je loterijska uprava hkratu z obvestilom o dobitkih sporočila tudi ime dirkalnega konja s pristavkom, da lahko dobitke ali takoj dvigneta, ali pa počakata na izid velikih dirk v Londonu, ki jima vrže še večji dobiček, če imenovani konj zmaga.

Zaradi prvega dobitka se je pa raznel silen spor in še vedno se ne ve za njegov izid. Loterijska uprava je dobila namreč od nekega gospoda Williama Friderika Proctorja iz Pariza tole brzojavko:

»Prve nagrade ne izplačajte gospodu Barrizochiju stop imenovan je moj podtaknjenelec in odpuščen komornik stop pridem z letalom stop uredim zadevo.

Friderik William Proctor Pariz.«

Stvar je namreč taka. Mister Proctor je ameriški bogatin in tovarnar mila, ki živi že delj časa v Parizu v nekem zelo odličnem hotelu. Pred nekaj meseci ga je nagovarjal hotelski vratar naj si kupi srečko loterije Sweepstake. Mister Proctor je vzel srečko, ni pa dovolil, da se v spisek kupcev vpiše njegovo ime, ampak je kar tako iz zadrege navedel naslov svojega komornika. Sam ni hotel v javnosti veljati za koristolovca. Barrizochi, ki ga je pred kratkim gospodar odpustil, je lepega dne čital v časnikih, da je glavni dobiček 30.000 funtov šterlingov zadela njegova srečka. Ker mu to ni šlo v glavo, se je zatekel za svet k svojemu bivšemu gospodarju. V hotelu so mu pa povedali, da se je Mister Proctor pred pol ure odpeljal na letališče le Bourget, odkoder namerava v Dublin.

Barrizochi je kakor obseden skočil v prvi taksi in priganjal šoferja, naj bliskovito vozi na letališče v Bourget. Toda prispel je prepozno; videl je še na obzorju letalo, ki je neslo gospoda Proctorja v Dublin. Zdaj ni bilo časa oklevati. Nekemu pilotu je obljubil bajno vsoto, če prehití prvo letalo in doseže glavno mesto Dublin pred njim. Čez nekaj minut se je dvignilo že drugo letalo z bivšim komornikom in pričela se je drzna gonja. Italijanovemu pilotu se je posrečilo, da je dohitel Američanovo letalo, tako da sta obe letali skoraj hkratu pristali na zelenem otoku.

Hkratu sta se zagnala oba gospoda k blagajni loterijskega urada in zahtevala vsak zase izplačilo glavnega dobitka. Uprava loterije je bila v zagati. Po zaznamkih je bil kupec srečke res gospod Barrizochi, srečko samo je pa imel Mister Proctor. Izplačilo so zavrnili, dokler se zadeva o legalni posesti srečke ne razčisti.

Angleško časopisje se dosti bavi s pravnim vprašanjem, komu neki pripada dobiček. Večina je mnenja, da

se Mistru Proctorju kot stvarnemu imetniku srečke pač ne more odbiti izplačilo. Drugi se pa spet raznemajo za gospoda Barrizochija. Nemoralno je, tako pišejo Italijanovi zagovorniki, da skuša nekdo pod imenom drugega srečo. Mister Proctor bi naj bil, ker je že pod Barrizochijevim imenom igral, vsaj obvezan, da bi primerno delil svoj glavni dobiček s svojim bivšim komornikom.

Cirkuška točka Large Morguer

Kako sta se Frank in Foy slučajno srečala in se
slučajno sprijaznila za vse življenje. — Enaka usoda jima je pomagala do artistske slave

Frank, siromašni samonog, po poklicu prodajalec časnikov v mestu Columbusu v ameriški državi Ohio potrebuje spet čevlji za svojo edino desno nogo. S težavo priskače v trgovino s čevlji na cestnem vogalu. Išče in izbira. V tistem hipu pa pride nov kupec, drugi samonog, v trgovino, ki potrebuje čevlji za svojo edino levo nogo.

Prodajalki uide lahen smehljaj. Prečuden je slučaj, da sta se dva pohabljenca znašla hkratu v isti trgovini. Frank se nasmehne in tudi Foy — tako je bilo ime drugemu kupcu — se ne more vzdržati smeha, ko opazi nenavadno situacijo.

Frank in Foy

»Ti, jaz sem Frank.«

»Jaz sem pa Foy. Iz Texasa sem. Pri Western Unionu sem telegrafist.«

»Sijajno, prijatelj, kakšno številko čevlja imaš?«

Številka je ista za oba. Skupno si kupita par čevljev in se z roko v roki odmajeta iz trgovine. Prodajalka strmi in se čudi...

Kakor bi bila stara prijatelj; mnogo si imata povedati. Frank je dvajset let star, Foy devetnajst. Oba sta postala v svoje devetem letu žrtev cestne nesreče. Vsak po eno nogo! Frank ne pozna svojega očeta, po rodu je Nemec, a se je zdavnaj ločil od matere. Mater vzdržuje kakor pač more; mnogo se pri prodaji časnikov ne zasluži. Foyevi starši so da leč, sam pa še ni dolgo v Columbusu in ne pozna žive duše.

1920. Frank in Foy sta že šest let nerazdružljiva prijatelja. Vsak večer

sta skupaj in oba imata isto strast: plavanje.

Samonoga plavalca

Spoznala sta, da ju je narava nekako odškodovala za izgubljeni nogi. Ostalo telo jima je bilo krepko in zdravo. Z veliko vnemo sta ga negovala in se vadila v telovadbi. Sčasom sta postala neverjetno gibčna in spretna in pričela sta izvrševati razne vratolomnosti. Kmalu sta kot umetnika nastopala v raznih klubih in pri zaključenih prireditvah. H koncu sta celo javno nastopila, ko se je mudil potujoči cirkus v mestu, in razkazovala občinstvu svoje vratolomne umetnije.

Pogodba s cirkusom Fraternalom in ...

Pri tej predstavi ju je videl neki impresario. Kar nagloma se je odločil in jima predložil ugodno ponudbo. Frank je pustil časnike, Foy svoj Morsejev aparat. Čez noč sta postala člana cirkusa Fraternal, ki je med največjimi ameriški varijeteji. Vse do leta 1928 sta ostala zvesta cirkusu, a nenadoma sta se odločila za popotovanje po ameriških mestih.

... pot k slavi

Ko se dvigne zastor, je oder nekaj trenutkov popolnoma prazen. Čez čas se prikaže izza kulise na desni dva

moža (ali je morda samo eden?). Vrh črnega širokega fraka se vidita dve glavi elegantno pokriti s cilindroma. Iz fraka gledata spodaj samo dve nogi. V levi roki ima ta čudna prikazen palico, z desno pa vtakne v oboja usta cigareti in ju prižge. Samo nekaj minut traja ta nema igra. Nato odloži dvoglavi človek svoj frak in iz tesnega objema se izvijeta dve moški samonogi postavi.

Že zdavnaj sta svetovno znana artistata. Imeni sta zamenjala. Na sporedu varijetejev je natisnjeno: Large-Morguer.

V zadnjih mesecih si osvajata Evropo.

Tri muhe

Prizorišče: vele mestna gostilna. Zunanaj igra velika kapela. Siromaki z zmrlimi nosovi in rokami pihajo in godejo, kakor pač morejo v mrazu. Tisti, ki sede znotraj, udobno in na toplem, prestrežejo le sem pa tja drobci godbe, kadar se odpro vrata, da spuste noter novega gosta.

Zdaj je komada konec. Godbeniki odlože instrumente in si jamejo meti roke in ušesa. Saksofonist pa potegne izpod suknjiča krožnik, reče nekaj goslaču in odide v lokal.

»Prosim majhen prispevek za godbo...«

Tako hodi od mize do mize. In tisti, ki tu na toplem sede in imajo pred seboj dobro jedajo in pijačo, mu spuščajo drobiž na krožnik. Nekateri več, drugi manj. Naposled pride tudi k meni.

»Pa vam zaupajo toliko denarja?« ga vprašam, hoteč se pošaliti z ubogim vragom.

»Ne,« odgovori saksofonist odkritosrčno, »tako enostavno pa stvar le ne gre. Kdor gre pobirati, dobi v desno roko krožnik, v levo pa tri žive muhe...«

V zraku je ...

Ko je perilo s pomočjo Schichtovega Radiona zopet belo kakor sneg in prijetno po zvežem diši, je opravilo na milijone črvstih kisikovih mehurčkov svoje delo. Zakaj ta vrla armada v Schichtovem Radionu prihrani gospodinji težavni in dolgotrajni belež perila na planem. — S Schichtovim Radionom — tem samodejnim pralnim sredstvom — se prenese ta belež naravnost v pralni kotel. Zdaj ni treba gospodinji drugega kakor da dobro pazi, kako ga je treba uporabljati: Schichtov Radion pere sam in ji pomaga lepo beliti.

Vesele velikonočne praznike

želimo vsem cenj. naročnikom, čitateljem,
inserentom in prodajalcem našega lista.

Uredništvo in uprava

Ko se sveta vrata odpro...

Trije udarci z zlatim kladivom. — Sijajni obredi svetega leta. Ali je Kristus res umrl leta 33?

Letos je papež Pij XI. že v drugo za časa svojega službovanja z velikimi svečanostmi odprl sveta vrata. To je gotovo nenavaden dogodek. Kdor je bil kdaj tako srečen, da je v Rimu videl to dojemljivo slovesnost, je ne bo nikoli pozabil.

Navadno se odpro sveta vrata vsakih pet in dvajset let. Zadnjič so se odprla l. 1925. Nekoč je imelo prebitje zidu in vrat k veliki baziliki samo praktičen pomen, da so s tem omogočili ogromnemu dotoku romarjev pristop k svetim krajem. Šele l. 1500 je spremenil papež Aleksander VI. odprtje svetih vrat Petrovega doma v Rimu in treh drugih matičnih cerkvah v verski ritis s sijajnimi obredi. Vsak romar, ki hoče biti deležen blagoslova svetega leta, mora stopiti v cerkev skozi Sveta vrata. Da bo papež letos spet odprl Sveta vrata, ima svoj vzrok v tem, da slavimo letos tisoč devetstoto obletnico Kristusove smrti na križu. Domneva se namreč, da je Kristus l. 33. umrl.

Ali je ta domneva pravilna? Med tem ko smo začeli z veliko samoumevnostjo računati čas po Kristusovem rojstvu, imamo v nasprotnem taboru raziskovalce in učenjake, ki se ne morejo zediniti glede letnice Kristusovega rojstva in Kristusove smrti. Nekateri mislijo, da se je Kristus rodil leta 5. ali 6. Od l. 532. ko je rimski opat Dionysius Exiguus uvedel novo štetje s tem, da je začel računati čas od dne rojstva Kristusovega — od tistega dne dalje še zmerom traja prepir za resnični datum. Zvezdoznanci, ki so se hoteli ravnati po betlehemiški zvezdi, so to kmalu opustili, zakaj moderna astronomija je dognala, da je bila betlehemska zvezda samo enkratni čudežni pojav, ne pa kaka astronomska konstelacija. Podobno je bilo s cerkvenimi očeti. Nekateri so trdili, da so Kristusa že leta 12. križali. Tudi navedba, da so usmrtili betlehemske otroke v letu Herodove smrti — štiri leta pred Kristusovim roj-

stvom — zamotava vso reč in cerkev to trditev odločno pobija.

Gotova je edinole navedba Janeza Evangelista, da je Kristus osnažil jeruzalemski tempel, ko je bilo tem-

svetopisemskih navedbah po dveh ali treh in četrt leta po kistu v Jordanu. Po koledarskem računanju bomo tedaj dognali, da prideta v poštev samo dve leti, ali leto 30. ali pa leto 33.

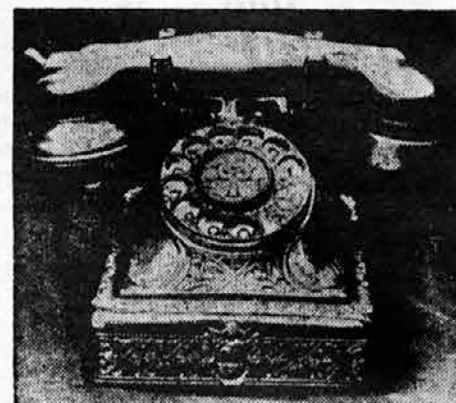
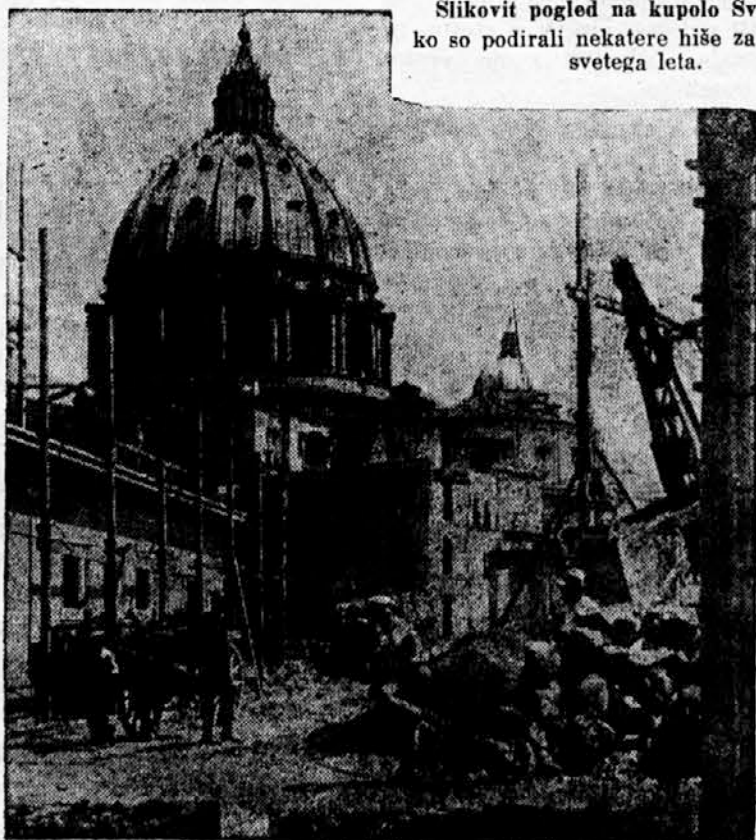

3 udarci z zlatim kladivcem na križ in sveta vrata se odpro.

plu 46 let. Razen tega so zanesljive letnice 26 do 36, ko je poveljeval v Jeruzalemu Poncij Pilat. Toda v katerem teh deset let so Kristusa resnično križali, le ni dognano.

Križanje se je moralo izvršiti po

Slikovit pogled na kupolo Sv. Petra, ko so podirali nekatere hiše za otvoritev svetega leta.

Zlati telefon, ki so ga papežu podarili Američani.

in dolge klopi za kardinale, škofo, prelato in člane papeževnega dvora.

Kakor hitro krene papež iz svojih soban po hodniku, ki jih spaja s cerkvijo sv. Petra, k slovesnosti, začno trobentači trobiti na svoje srebrne tube fanfaro — znamenje, da papež prihaja. V slovesni procesiji ga neso na prestolu, imenovanem »sedia gestatoria«, k vhodišču.

Nato se prične liturgija s slovesnimi spevi in molitvami. Ko je ura pobožnosti pri kraju, krene papež k Svetim vratom in z zlatim kladivcem trikrat potrka na srednji križ, ki je na vratih. Ob prvem udarcu reče:

»Odprite mi vrata pravičnosti.«

Ob drugem udarcu:

»V tvojo hišo stopam, o Gospod.«

In ob tretjem udarcu:

»Odprite mi vrata, Bog bodi z nami, ki je ustvaril čednost v Izraelu!«

Po tretjem udarcu se ves štirikotnik zidu, ki zapira Sveta vrata, na majhnih, nevidnih kolesih umakne nazaj. Gledalec vidi samo to, da se stena odmika pred papeževim dvignjeno roko. Šele ko je prag umit in blagoslovljen, stopi papež prvi skozi vrata, držeč v levici prižgano svečo, v desnici križ. Za njim korakajo dostojanstveniki v slovesni procesiji. Pobožen »te Deum« konča veličastni obred.

K velikemu številu dojemljivih slovesnosti, ki bodo zlasti okoli Velike noči odlikovale sveto leto 1933 pred drugimi svetimi leti, spada tudi precejšnja vrsta proglašitev za blažene in za svetnike. Velika bo tudi privlačnost razstave relikvij, ki so spravljene na najrazličnejših pobožnih krajih sveta in katere bodo letos pokazali javnosti — tako pred vsem Kristusov mrtvaški prt, ki ga hranijo v stolnici Sv. Janeza Krstnika v Turinu, in ostanke Veronikinega prta v Rimu. Razstavljeni bodo tudi žebli, trnje in trske Odrašenikovega križa, ki jih hranijo v cerkvi sv. Križa v Jeruzalemu. **

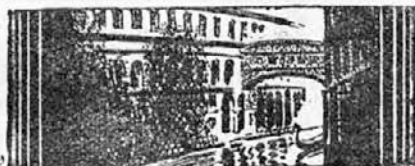
Tiara iz suhega zlata se nahaja v papeževi umetniški zbirki.

Vsaka izmed teh dveh možnosti ima mnogo pristašev. Tisti, ki imajo leto 33. za pravo letnico Kristusove smrti, imajo v rokah še en dokaz. Isto letnico je namreč tudi zgodovinar Phlegon navedel kot smrtno leto Jezusa Kristusa in ker je ta zgodovinar živel za dobe cesarja Hadriana, je bil dogodkom še zelo blizu in so njegovi podatki verjetni.

A ne glede na vso zgodovinsko upravičenost utemeljuje papež Pij sveto leto še z globljimi razlogi kakor samo s koledarji: časi so težki, da že dolgo ne tako, in človeštvo je dandanes še posebno potrebno prilike, da se duhovno osveži.

Zato je tudi odprtje Svetih vrat dobro osnovano. Pri sv. Petru opravlja obred papež sam, v treh glavnih cerkvah S. Giovanni in Laterano, Santa Maria Maggiore in San Paolo pa služijo kardinale, nadškofi teh cerkva. Silno dojemljiv je že okras vsega vhodišča po vsej širini stebrenika, ki ga že mnogo ur pred začetkom slovesnosti občuduje pobožna, neizmerna množica. Temnordeč damast pokriva stene, dragocene tkanine in gobelini odevajo stebre, povsod je razpostavljeno bogato obilje cvetlic. Na desni zgoraj v vhodišču je postavljen prestol za papeža, zraven njega tribuna za malteške viteze v ornatu, za črno plemstvo, za diplomatski zbor v njegovih čudovitih, razkošnih uniformah,

MOST VZDIHOV

70. nadaljevanje

ZGODOVINSKI ROMAN NAPISAL MICHEL ZEVACO

»Visokost,« je odgovoril Aretino z nehlinjeno odkritostjo, »prisežem, da sem govoril čisto resnico. Naj me strela ubije, če sem se zlagal samo en zlog. V ostalem jaz sploh ne lažem, razen v pesmih...«

S to besedo je Aretino odšel.

Zunaj na nabrežju se je ustavil.

Dolgo časa je stal nepremično, zamišljeno, očitno razglabljaše o zelo resnem in zelo globokem problemu.

In vse to premišljevanje se je naposled zgostilo v besede, ki jih je Aretino zamrmral, ko je sedel v čoln:

»Da, prav gotovo, polomil sem ga! Od nje bi bil lahko dobil najmanj štiri sto dvojnih zlatnikov! Oh, jaz trikratni norec...«

Prišedši domov se je mojster Aretino zagledal sredi roja svojih Aretink, ki so ga vse vprek naskočile zastran njegove obljube.

»Orientalske rute!« je zagrmel Aretino. »Orientalske rute za te opice! Bogme, ravno o pravem času ste mi prišle! Ali veste, kaj se mi je zgodilo, povejte, obešenjakine, ali veste?... Ne veste?... Izgubil sem dve sto dvojnih zlatnikov!«

Dva dni nato je Aretino v Perininem spremstvu odpotoval v Mestre, kjer se je imel dobiti z Rolandom Candianom.

Videli smo ga, da je vzel s seboj Biancino krsto, na katero je bil ponoči napravil napis z žebli, ki jih je pribil drugega zraven drugega v pokrov.

XXIII

Oče in hči

Ko sta Aretino in Dandolo šla, je Leonora nekaj minut stala kakor prikovana; potem se je pa počasi obrnila k sliki, ki je ležala na velikem naslanjaču.

Zunaj je vladalo jasno zimsko jutro in izpod neba je lila luč, kakršno poznata samo grško in italijansko podnebje.

Med težkima kriloma brokatnih zastorov je pronicel v sobo droban solnčni žarek.

In ta žarek je padal ravno na sliko, med tem ko je bilo vse drugo v sobi ogrnjeno v skrivnosten somrak.

Leonora je stopila korak naprej.

In tedaj je tudi njo oblila solnčna luč.

Leonora Dandolovala je bila takrat v razcvetu svoje lepote. Bila je visoka in vitka; njen obraz, ki bi se mu mogla očitati popolnost sama, če te popolnosti ne bi blažil izraz njenih lic, ta obraz bi bil obup slikarjev — ako bi bila Leonora kdaj pristala, da jo kdo slika. Toda nikomur, še Tizianu ne, ni tega dovolila. Pravijo, da jo je Tizian celo na kolenih prosil, ona mu je pa odgovorila, da jo bo samo njen zaročenec imel s telesom in podobo. A najčudovitejše na tem čudovitem obrazu, tako čudovito, da nisi nikoli več pozabil, če si imel srečo samo enkrat videti, so bile njene oči in pogled iz njih, trden in mil hkratu, prodirljiv in plah, pogled, ki je človeka zmedel, pogled, ki je o njem neki poslanik dejal:

»Tri spomine odnesem iz Benetk, ki mi jih nič ne more izbrisati: notranjost Sv. Marka, zvezdnato nočno nebo in pogled Leonore Dandolovala.«

Od svojih prednikov je podedovala ponos, pogum in plemenitost srca, vrline, ki so se pri njenem očetu tako silno izrodile. Njeno srce je bilo polno usmiljenja in ljubezni. V Benetkah so jo bili krstili za Madono siromakov, vzdevek, ki ga je sprejela z nasmehom, češ:

»Saj bogatini ne potrebujejo madon... Toda ali je mogoče, da bi bil kateri človek srečen, če ve, da drugi prezebajo in gladujejo?«

V takem srcu je morala biti zvestoba nekaj docela prirodnega, absolutna in neomejena zve-

stoba ne samo telesa, nego tudi duha, čustev, misli — skratka vsega bitja.

Ko se je predala Rolandu Candianu, ko se mu je bila v svojem edinem poljubu zvečer pred katastrofo za zmerom zavezala, se je Leonora, da se tako izrazimo, vsa izgubila v njem, ki ga je ljubila.

Po prestani vročici, ki bi jo bila skoraj pobrala, je Leonora nekoliko shujšala; zato je bila zdaj ženskejša, in njen obraz se je zdel še bolj trpeč. Morda jo je z boleščjo navdajal pogled na to sliko, morda jo je bilo strah spominov, ki so vstajali v njej.

Tako je bolnike groza premakniti se na postelji: v popolni nepremičnosti iščejo iluzije, da jih je bolezen minila.

Tako je Leonora iskala v negibnosti svojega duha iluzije, da je spomin na prošlost ne bo več navdajal s trpljenjem.

Toda ta slika, ki jo je prinesel Aretino, ta slika, ki jo je z vsem bitjem vleklo k njej, je njeno dušo spet vzburla. Pozaba, ki je tako koprnela po njej, je bila nemogoča.

In vendar: kdor bi pogledal Leonoro v tistem trenutku, ne bi mogel slutiti čustev, ki so jo naskakovala z vseh strani, kakor naskakujejo od viharja vzburlani valovi samotno skalo sredi morja.

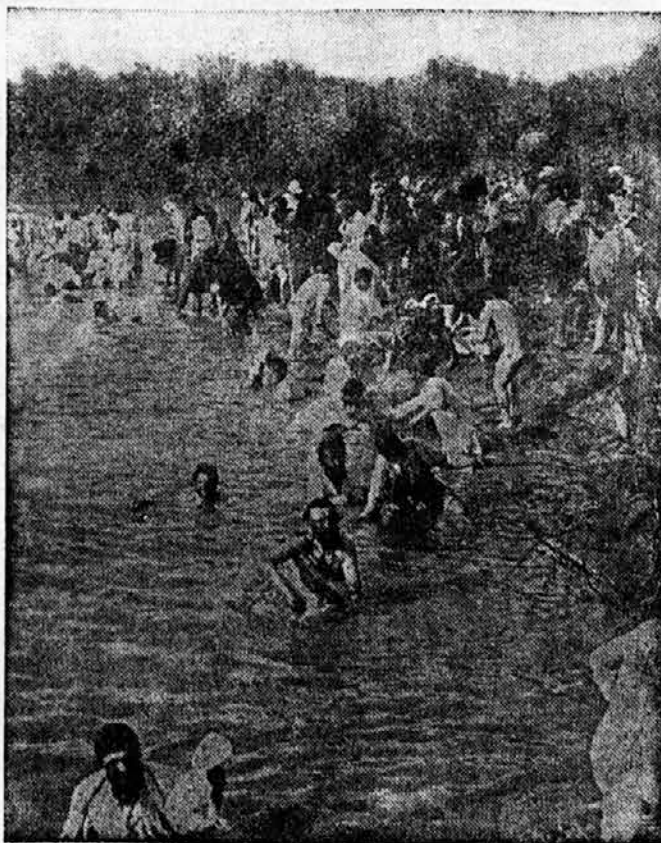
Zeljno je upirala pogled v to sliko, ki se je zdela kakor živa pred njenimi očmi.

In tiho ji je govorila, ne v trenutni vročici, temveč v čustvu, toli prirodnem, toli iskrenem, toli človeškem, da bi človek skoraj verjel, da drhti dihljubljenega bitja v njegovi podobi.

»Vendar te imam pri sebi,« je govorila. »Roland, o ljubljeni moj, če bi me mogel slišati, če bi mogel čuti, kaj ti je moje srce vse reklo od tistega strašnega dne, ko so te odtrgali od mene!... In če bi mogla jaz samo za trenutek pogledati v tvoje srce in videti sodbo, ki si jo izrekel nad menoj!... Mnogo sem trpela, Roland moj... trpela, kakor nikoli nisem mislila, da more človek trpeti!... In vendar, zdaj ko gledam tvojo sliko, bi želela še bolj trpeti... za tebe... zaradi tebe...«

Leonora ni jokala.

Govorila je tiho in počasi.

Kopanje v Jordanu na veliki ponedeljek spada med židovske obrede

Zopet lepo —
res varovano po
vsakem pranju

Vedno z
GAZELA
GT. 3.4+35

TERPENTINOVIM MILOM
Pere res belo!

Spustila se je bila v naslanjač nasproti podobi, si podprla glavo z rokami in potopila svoj pogled v oči, ki so jo gledale s slike.

Dandolo se je vrnil.

Zagledal je svojo hčer sedečo pred sliko, in je stopil k njej.

»Mogoče nisi prav napravila, Leonora,« je rekel, »počemu ta slika tu?...«

Leonora je odkimala.

»Tak jo hočeš obdržati?«

»Da, oče... Saj nimam ničesar drugega od njega...«

»Pa jo vsaj tako postavi, da ti ne bo neprestano pred očmi...«

»Jaz jo pa ravno hočem imeti zmerom kraj sebe...«

Dandolo je jel počasi hoditi po sobi. Sklonil je glavo in se plaho izogibal slike, kakor bi mu ta podoba zbuja la neznosne misli.

Že nekaj časa se je Dandolo predajal nadi, da je spomin na Rolanda Candiana v njegovi hčeri če že ne docela umrl, vsaj močno obledel.

To upanje mu je še bolj podkrepil nedavni dogodek. Odkar se je Leonora opomogla od bolezni, se je navadila, da je šla dvakrat na teden ven, iste dni in skoraj ob isti uri.

Ko je prvič odšla iz palače, ji je generalni kapitan od daleč sledil, z mrko radovednostjo po vsem, kaj počne in kam hodi.

Po njenem povratku se je odločno vstopil pred njo.

Leonora je začudeno obstala.

»Kaj bi radi?« je vprašala.

Altieri je začutil, kako ga je spričo ledene mrzlosti njenega glasu vsa odločnost minila.

»Reči sem vam hotel,« je zajecjal, »da je nespametno... da odhajate pod večer sami ven... dal vam bom spremstvo.«

»Torej ne pojdem več ven,« je odgovorila.

Srdito je mahnil z roko.

»Pa si vsaj kateri drug kraj izberite za svoje izprehode,« je vzkliknil.

»Ta kraj mi ugaja... v meni ne zbuja vesti.« Altieri je šel; od tistih dob jo je nehal zalezovati.

Na vseh teh vožnjah je Leonoro, zmerom spremljal Dandolo; časih je celo sam veslal.

Kraj, kamor se je Leonora vozila na teh

izprehodih in ki je Altierija navdajal s tolikšnim srdom, je bil Most vzdihov. Ko se je spustil mrak, se je Leonora peljala tja, nato se je pa vrnila v palačo.

To je bilo njeno edino razvedrilo.

Toda nekaj dni pred prizorom, ki smo ga pravkar popisali, se je bil Dandolo čoln že skoraj tik pred Mostom vzdihov skoraj zadel v drugi čoln.

V tem čolnu je bil samo en človek.

Ta človek je bil Roland Candiano!

Nagovoril je bil Leonoro! Bralci še pomni svaro, ki ga je bil kliknil Dandolovi hčeri.

Veliki inkvizitor je bil takoj obrnil čoln in ga, trepečoč od strašne vznemirjenosti, pognal proti Altierijski palači.

Roland Candiano je torej bedel nad njegovo hčerjo!

Kaj je mislil?

Kaj je hotel?

Dandolo je pogledal Leonoro in videl, da je na videz čisto mirna.

Ko sta bila doma, jo je vprašal:

»Ali si ga videla?«

»Da, oče,« je odgovorila Leonora.

»Ali si ga spoznala?«

»Da, oče!...«

Dandolo ni več silil vanjo; toda sam pri sebi je vztrepetal od veselja, videč, da Leonore to srečanje ni prav nič vznemirilo.

Da, verjetno je bilo, da ni več ljubila Rolanda, vsaj ne tako silno kakor nekoč.

Načrt, ki je zorel v njem od tistega dne, ko se je bil z Altierijem in se potem preselil k svoji hčeri, da jo bo branil, če bo treba — ta načrt se bo torej le dal izvesti...

Toda ko je to jutro zagledal svojo hčer tako zamišljeno pred Rolandovo sliko, so ga spet prevzeli dvomi...

»Tak res hočeš,« je povzel po dolgem molku, »tak res hočeš obdržati pri sebi to sliko?«

»Da, oče,« je kratko odgovorila.

»In se ne bojiš,« je obotavljaje se nadaljeval, »da te bo pogled nanjo spravljal v žalost?«

»Zakaj, oče?«

»Kaj vem! Ker bi morda zbujal v tebi spomine...«

»Kakšne spomine?«

In njene jasne oči so se trdno uprle v Dandola.

Zardel je in v zadregi zakašljajal.

Le preveč je razumel: on sam je bil tisti, ki ga je bilo strah spominov na prošlost.

Spet je nastala tišina.

Leonora je vstala, hoteč oditi v svojo sobo.

»Poslušaj me, otrok!« je tedaj rekel Dandolo.

Leonora je spet sedla.

Njen obraz ni izdajal ne nejevolje ne radovednosti; mirno je čakala, kaj ji bo oče povedal.

»Ali veš,« je tedaj začel Dandolo, »da se v Benetkah pripravljajo veliki dogodki?...«

»Vem, oče — in?«

»Ali nisi nikoli pomislila, da so Benetke kraj, kjer sva toliko prestala, kjer naju vse spominja na gorje?...«

»O, dostikrat sem na to mislila...«

V Dandolovih očeh se je utrnil blisk.

»Ali veš, kaj sem storil?« je nato rekel s tihim glasom.

»Ne; čakam, oče, da mi poveste.«

»Vse, kar imam v Benetkah, sem prodal. Niti Dandolovala palača ni več najina. Tudi svoje umetnine sem drugo za drugo prodal... Tako sem brez prevelikih izgub spravil v zlato vse najino imetje... Neki moj človek, zanesljiv in zvest, je odnesel to zlato v Milan in naju tam čaka... Razumeš?...«

»Zbežati hočete?«

»Da, s teboj. Poslušaj: pred palačo čaka že teden dni majhna in nagla gondola. V njej so trije spretni mornarji, ki so mi vdani z dušo in telesom. Kadar boš hotela — že drevi, če ti je pogodu — lahko pobegneva. Vse sem že pripravil. Priskrbel sem si čvrsto pleteno lestvico. Ob enajstih ponoči, ko je palača zaprta in že vse spi, se bova počasi spustila skozi okno, in nihče ne bo ničesar slutil. Potem sedeva v gondolo... Ali vidiš, kako lahka je ta stvar?...«

»Da, zelo lahka...«

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice i. t. d. Pere, suši, monga in lika domače perilo

tovarna JOS. REICH
L J U B L J A N A

»Tak pristaneš, da še to noč zbeživa?«

»Ne, oče.«

»Pa jutri?... Povej, kateri dan!«

»Nikoli!«

»Nikoli!« je kakor posekan zajecjal Dandolo. »Tak ne razumeš?...«

»Oče,« je počasi odgovorila Leonora in vstala, »če mislite, da morate zaradi svoje osebne varnosti zbežati, si ne očitajte ničesar in zbežite: prisežem vam, da se bom znala sama braniti. Sicer pa, česa naj se bojim? Naj Altieri zmaga ali ne, v mojem življenju se ne bo nič izpremenilo...«

»Pa jaz! Jaz, ki zarotniki name preže! Jaz, ki me bo ubil ali Foscari ali pa Altieri!...«

»Prav imate, oče... vi morate zbežati...«

»Brez tebe!... Oh!...«

»Ne bojte se zame, oče! Glejte... dajte, da se svobodno porazgovoriva. Že sama sem mislila načeti te reči. Hotela sem vas pregovoriti, da odidete iz Benetk... Slutila sem, da me boste hoteli vzeti s seboj... Toda to bi presegalo moje moči. Nikoli, nikoli se ne bi mogla odločiti, da zapustim te kraje... Že to mi je hudo, da moram živeti daleč od Olivola. Toda pri vas je stvar druga... Vi boste rešeni marsikaterih skrbi, če odidete iz Benetk...«

Govorila je z neko prizanesljivostjo in sočutjem.

Nihče ne bi mogel reči, da je zvenel prezir iz njenih besed.

Toda vžlic temu je gotovo, da ni Leonore nobena reč na svetu več vezala na njenega očeta...

Njena ljubezen do očeta je umrla tisti dan, ko je zvedela, da Roland še živi.

Da, če bi njenemu očetu daleč od Benetk grozila nevarnost — mogoče bi tedaj pristala, da zbeži z njim...

Pa ne: Če bi Dandolo zapustil Benetke, bi se rešil slednje nevarnosti; ako bi pa ostal, bi mu to prej ali slej postalo usodno. Zakaj Dandolo je sam prav dobro dejal: izgubljen je — pa naj na koncu zmaga Foscari ali Altieri. Pri tej priliki je prav, da izkažemo Dandolu pravičnost: niti za trenutek se ni v svoji slabiški naruri toliko izpozabil, da bi bil skušal iz zaupanih mu zarotniških skrivnosti skovati pri Foscariju svojo korist.

Pozorno je poslušal svojo hčer.

»Brez tebe ne pojdem nikamor,« je nato rekel.

»Upam, da se boste premislili,« je samo odvrnila Leonora.

Dandolo se je vrnil v svojo sobo; tudi Leonora je odšla v svojo.

Zakaj ni hotela oditi z očetom iz Benetk? Ali jo je katera skrita nada priklepala na njeno rodno mesto?

Ne... Na Benetke jo je vezalo samo dvoje: prvič skoraj bolno domotožje, ki ga ima človek do krajev, kjer je doživel svojo prvo ljubezen — čeprav polno trpljenja in gorja.

In potem strašna slutnja, da ne bo več dolgo živel...

A Dandolo?

Vračaje se v svojo sobo je premišljal:

»Ne, brez nje ne morem oditi... Ne morem zapustiti Benetk... In vendar!... Če bi se nena doma kaj zgodilo... ali tedaj ne bi mogel oditi... vsaj za nekaj dni?«

XXIV

Sestanek

Drugo jutro potem ko se je Roland Candiano po grozoviti smrti kardinala Bemba vrnil v Benetke, tisto jutro okoli osmih je policijski šef Guido Gennaro sprejemal v svojem kabinetu poročila svojih glavnih biričev.

Sedel je kraj plapolajočega ognja, ogrnjen v domačo obleko.

Guido Gennaro je vestno opravljal svojo službo. Vsako jutro si je dal poročati o vseh mogočih novicah: ene je potreboval v svoje osebne svrhe, druge so mu pa služile pri vršitvi njegove službe, ki je obstajala v tem, da je ščitil življenje in imetje Benečanov.

To jutro — bilo je 27. januarja — je bil videti dokaj slabe volje in je vsem biričem in vohunom zadajal isto vprašanje — vprašanje, ki je zmerom ostalo brez odgovora.

Tedaj je vselej biriča odslovil in poklical prihodnjega:

»Dalje!«

Biriči policijskega šefa, bilo jih je kakih dvajset, so namreč čakali v prostornem pred-sobju; eni so sedeli na klopih, drugi so pa stali in se pogovarjali med seboj.

Med vohuni so neprestano švigali dva ali trije Gennarovi lakeji, ki so vohunili med njimi; tu so prestregli kakšno besedico, tam kako kretnjo, potem spet migljaj z očmi: vse to so nesli še toplo svojemu gospodarju na ušesa.

Vohuni, obešenjaški obrazi, v vseh mogočih preoblekah, so torej drug za drugim prihajali v sobo policijskega šefa.

Vsakdo je vrata skrbno zaprl za seboj. In potem, ko je opravil svoje poročilo in šel, jih je pustil odprta na stežaj, da jih je njegov naslednik spet zaprl, ko ga je gospodar poklical.

Tako se je godilo vsako jutro; funkcioniralo je kakor stroj.

V trenutku, ko smo stopili v Gennarov kabinet, se je policijski šef naslanjal s komolci na mizo in zamišljeno gledaje skozi okno poslušal poročila enega svojih vohunov.

»Svetlost, draguljarja Molino, ki ima trgovino na Rialtu, so to noč izropali. Tatovi so vdrli pri stranskih vratih in odnesli mnogo dragocenosti. Strelci, ki imajo nalogo stražiti pred trgovinami, so prišli šele čez pol ure, ko sta jih priklicala Molina in njegova žena.«

»Dobro. Da ga potolažimo, mu povejte, da smo tatovom na sledu in da jih bomo zanesljivo zgrabili še letos ali pa drugo leto. Dotlej naj pa napravi nekoliko čvrstejše ključavnice na vratih, hudiča! Ali je to vse?«

»Da, Svetlost.«

Gennaro je sam pri sebi zagodrnjal:

»Bogme, ti meščani so res abotni! Kje neki hoče ta Molina, naj mu poiščem tatove?... Sicer pa je bil že tako preveč bogat, to ga bo vsaj nekoliko olajšalo...«

Nato je povzel na glas:

»Ali ni prišla v zadnjih treh ali štirih dneh nobena znamenitejša osebnost v Benetke?«

»Ne, Svetlost; sami trgovci in mornarji.«

Gennaro je na tihem zaklel.

Že tretjič je bil zadal to vprašanje in že tretjič je dobil isti odgovor.

Odslovil je biriča in zavpil:

»Dalje!«

Vstopil je drugi birič.

»Kaj novega?« je vprašal Gennaro z jovijalnostjo, ki jo je zmerom kazal svojim ljudem.

»Vaša Svetlost gotovo ve, da sem včeraj obhodil pristaniške krčme.«

»In tam si se napil, kaj?«

»O, Svetlost!...«

»Nu, kaj si zvedel?«

»Zelo nenavadne reči, Svetlost.«

»Beži no!...«

»Da je sin bivšega doža Candiana v Benetkah, da se pripravlja, da zavzame doževno palačo, da hoče osvoboditi ljudstvo, da bo Foscariju poplačal njegovo samosilništvo...«

»Ali si tega tudi gotov?... Očividno si bil pijan...«

»Ne, Svetlost. Še tega jih ni bilo strah, da so kričali: naj živi Roland Candiano! Že zdaj ga imenujejo ljudskega doža.«

»Prazne čenče!...«

»Svetlost, zagotovim vam...«

»Dovolj! Dober vohun se ne sme opiti. Zapomni si to!... Zdaj pa na delo! Nadaljuj svoj obhod in glej, da mi boš natanko poročal, kar boš zvedel.«

»Tudi tisto, kar bi mislil, da slišim, kadar sem pijan?« je vprašal vohun.

Ljubosumnost zaradi piruha

Velikonočna zgodba — Napisala Gizela B.

Mile Miklave, plah mlad mož, je čakal na tramvaj, ki ga seveda ni bilo. Tudi to, da so mu zvonovi bližnje cerkve brneli v uho jutrišnjo veliko noč, ni Mileta ravno navdajalo z navdušenjem; vreme ni vabilo na izlet, ker je že ves dan pršilo, in tako rodbine, ki bi Mileta povabila za praznike k sebi, tudi ni poznal.

Tramvaj je naposled vendarle privozil. Neki mož je skočil iz njega na pločnik in Miletu naravnost na laka- ste čevlje. Tudi tega je človek zme- rom sam kriv — zakaj pa tako ne- rodno stoji! Toda še preden je Mi- le utegnil spustiti zatvornice svoje- ga ogorčenja, se je prikazal izza ve- likanskega okroglega zavoja mlad mož, ki je nekaj zajecjal v opraviči- to. Toda njegov obraz se je zdajci raztegnil v prijaznem presenečenju: bil je njegov prijatelj Grega, ki je hodil z njim v šolo, a se zdaj že več let nista videla.

»Na, če to ni božansko naključje!« je vzkliknil Grega. »Oprosti, da sem ti pri tem svidenju stopil na nogo! Daj, da te objamem, Mile, prijatelj moj stari!«

Objela sta se in si krepko stisnila roko, in Mile je na tramvaj čisto po- zabil.

»Kako se ti je godilo vsa ta leta?« je vprašal Grega. Pa ni čakal odgo- vora, temveč je kar začel obujati spo- mine na tiste čase, ko sta še v gim- nazijo hodila. In pri tem se je tako zadovoljno grohotal, da je preglaso- val celo velikonočne zvonove.

Zdajci se je zgodilo nekaj čudne- ga. Grega se je nenadoma nekam za- gledal, potem mu je pa obraz zasijal od spoznanja, potisnil je svoj ve- likanski zavoj Miletu pod pazduho, za- murmul o nekakšnem presenečenju in da se takoj spet vrne, nato je pa stekel za neko zalo mlado damo.

Mile je čakal. Čakal pet minut, ča- kal deset, čakal dvajset minut. Gre- ga ni bilo.

»Tak je, kakršen je bil zmerom,« si je dejal Mile. »Toda počemu bi tu čakal nanj v dežju!« Pri teh besedah je obupno pogledal po velikanskem zavoju pod pazduho. Čakal je še de- set minut, toda Grege, njegovega iz- gubljenega in spet najdenega prija- telja ni bilo od nikoder.

Mile je napeto premišljeval. S tem zavojem v roki je bilo nemogoče iti tja, kamor je bil namenjen. Kje nje- gov prijatelj Grega Trdina stanuje, seveda ni vedel. Kako naj mu tedaj vrne njegov zavoj? Oprezno je nat- gal svilnati papir, da pogleda, kaj je notri. In prikazalo se je nekaj svet- lomodrega, bil je trak, prevezan oko- li velikanskega piruha. »Kaj naj na- pravim s tem piruhom?« je obupano pomislil.

Zdajci mu je imenitna misel raz- vedrila obraz. Prav v bližini je ne- koč stanovala Hilda, njegova znanka z lanskimi izletov v planine. Sicer se že precej dolgo nista videla, mogoče že trideset let, in temu je bil sam kriv. Prav za prav sta se tudi rada imela, toda Mile je bil nekoliko preveč plah in mu je vselej, kadar ji je hotel govoriti o ljubezni, zmanj- kalo poguma.

Nu, po tako dolgem času ne mo- re škodovati, če jo pride malo pogle- dat in se ji opraviči s tem velikan- skim piruhom.

Mile je poln pričakovanja obstal pred vrati. Odkašljeval se je in sam sebi čudil, kje je vzel toliko po- guma.

Sobarica mu je odprla. Gospodična Hilda Matijašičeva? Ne, na žalost se je pred kratkim preselila. Povedala mu je naslov. Ali gospod nemara še kaj drugega želi?

Ne, gospod ne želi ničesar druge- ga. Bil je močno slabe volje. Toda naposled se mora svojega piruha vendarle kako iznebiti, in tako jo je ubral v ulico, ki mu jo je sobarica imenovala. In čisto na tihem je v nje- govem zapuščenem samskem srcu utripala misel, da bo morda ne samo piruh srečno spravil pod streho, ne- go mogoče tudi še jutrišnjo veliko- nočno nedeljo.

Odprla mu je Hilda sama. Z dra- žestnim nasmeškom mu je pomolila obe roke:

»Mile, vi, ali je mogoče?«

Mile je s sijočim obrazom izročil svoj piruh. Hilda je bila očitno zelo vesela, vzela mu je klobuk in plašč in ni prav nič kazala, da bi bila kaj užaljena. Narobe, zdelo se mu je celo, kakor da se mu nekam hudo- mušno smehlja.

»Pomislite, Mile,« je rekla, »lansko veliko noč sem si želela od vas take- ga lepega piruha, letos ga pa res dobim.«

Mileta je zalila rdečica.

»In da ste tako dobro pogodili moj okus! Ne, Mile, tega vam ne bi bila nikoli pripisala!« je vzkliknila.

Mile je spet zardel in obrnil pogo- vor drugam. Če bi kdaj zvedela... Hitro ji je povedal o svojem doživ- ljanju z Grego, svojim starim šolskim prijateljem.

»In pomislite, Hilda,« je sklenil ves v skrbih svoje pripovedovanje, »komaj sem ga spet našel, se je že izgubil na cesti za neko damo, pod pazduho jo je odpeljal in ni ga več bilo nazaj!« Samo o piruhu ni Mile nobene znil.

Takrat je pa Hilda vsa blede sko- čila pokoncu, in še preden se je Mile upal zadati plaho vprašanje, je ni bilo več. Slišal jo je še nekaj časa v

IMEJ VEDNO SOLNCE ... V PRALNEM KOTLU!

Naj si vremenski preroki še tako belije glavo zaradi vremenskih muh — gospo- dinja si zna pomagati! Ona se zanese na Radion — na beljenje perila v pralnem kotlu! Zakaj Radion ne pere samo sam — na milijone bisernih kisikovih mehurčkov beli perilo lepo že takoj med pranjem. Naj bo solnce ali dež — perilo bo vedno brez madežev in snežnobelo v 15 minutah!

Schichtov RADION

DELUJE V KOTLU KAKOR SOLNCE NA TRATI!

predsobju, nato so se pa stanovanj- ska vrata zaprla. Mile je stal v čisto tujem salonu in je že drugič danes ostal sam. Zdajci se je pa udaril po čelu. Spomnil se je, da je videl na Hildinem prstu prstan — očitno poročni prstan. Ali je bila mar za- slišala, da prihaja njen mož, in je od strahu zbežala?

Še je neodločno premišljal, kaj bi, in mehanično upiral oči v velikanski piruh na mizi — tedaj so se pa od- prla vrata in v sobo je stopil Hil- din mož.

Bil je Grega, njegov prijatelj Grega.

Njegov prvi pogled se je ustavil na piruhu.

»Glej, glej,« je vzkliknil, »kako je pa ta prišel sem?«

Šele potem je zagledal Mileta in njegove oči so se razširile v še večji osuplosti: »Sijajna misel, da si kar k meni prišel; moraš že oprostiti, ni- sem mogel tako hitro opraviti.«

»Nič hudega,« je odgovoril Mile, ko se je nekoliko opomogel od prve zadrege. »Ker ti nisi prišel, sem pač jaz namestu tebe izročil tale piruh. Tudi opravičil sem te pri tvoji ženi...«

»Aha, pri Hildi,« je dejal Grega ves žareč. »Šele tri mesece sva po- ročena, veš. — Hilda, Hilda!« je nato zavpil.

Toda vse je bilo tiho. Le v pred- sobju je ležal na mizi listič za Gre- go: »Ne išči me, vsega je konec!«

Grega je ne vedoč, kaj naj to po- meni, zmajal z glavo.

»To bo zaradi tiste dame,« je ob- upano dejal Mile, »ker si tekel za njo... Povedal sem ji namreč... saj nisem mogel vedeti, da sta tako re- koč poročena...«

»Kamela!« je zavpil Grega. To rekši je vrgel piruh z višnjevim tra- kom Miletu v glavo in planil ven.

Mile je bil pa danes že v tretje sam...

Drugi dan popoldne je stal ves v strahu pred vrati svojega prijatelja. Kako se je utegnila končati tragedija, ki jo je bil nevede in nehote po- vzročil? Naposled je plaho potrkal in ni mogel svojim očem verjeti, ko sta ga Grega in Hilda sprejela z ve- selim smehom. Skozi polpripi a vra- ta je pa zagledal za svečano okrašeno mizo tisto mlado in zalo damo, ki je bil Grega včeraj stekel za njo...

»Kaj — kaj naj to pomeni?« je ves odrevenel vprašal Mile.

Se nadaljuje na 10. strani.

Kalvarija ljubezni

Roman iz naših dni. — Napisal P. R.

Povest, ki smo jo v prvi številki začeli prinašati, je napisal P. R. — tisti pisatelj, ki nam je dal že „Nezakonsko mater“. Naši čitatelji, ki so brali 1. in 2. letnik „Romana“ se gotovo še dobro spominjajo pretresljive ljubavne zgodbe, ki je takrat zbudila vseobčo pozornost in priznanje. „Kalvarija ljubezni“ je napisana po

resničnih dogodkih iz polpretekle in nedavno minule dobe in je pretresljiva slika človeškega trpljenja in strasti. Prepričani smo, da nismo mogli svojim zvestim čitateljem za novo leto bolj ustreči, kakor s to našo novo povestjo, ki jo bodo z velikim zanimanjem brali od začetka do konca.

Okoli petih zjutraj se je dr. Milavec izvil težak vzdih. Odprl je oči in zamrmral nezvezne besede. Tako je ležal z odprtimi očmi nekaj minut, nato so pa njegove trepalnice trznile in se spet zaprle. Enakomerno mirno dihanje je najavljalo, da je zaspal.

»Rešen je,« je dejal kirurg.

»Da,« je pritrdil asistent, »toda dr. Svetliču se čudno zdi, da je v njegovih očeh tako čuden, top izraz...«

Dr. Horvin je vztrepetal.

»Otopelost je po tako silnem živčnem pretresu popolnoma razumljiva... vsaj za nekaj časa... Mislim, da je to docela naravno.«

Stopil je k postelji. Njegov ostrí pogled se je uprl v ranjenčev obraz. Prijel ga je za zapestje.

»Vročica je skoraj popolnoma popustila... Nič nevarnega ni več... Mislim, da bo ozdravel.«

To rekši je odšel in se vrnil v svojo spalnico. Tam je stopil k oknu in se zamišljeno zagledal v sivo jutro.

O pol desetih je odšel dol. Njegov voz ga je že čakal. Kočijažu je povedal naslov:

»Hotel pri ‚Labodu‘.«

Ljubezenska strast, ki ga je žgala v duši, mu ni branila, da se ne bi spomnil svoje lepe rojakinje, ki ga je čakala v hotelu... rojakinje, katere denar mu je bil neprestano pred očmi...

Tudi Ilona tisto noč ni dosti spala.

Dala si je zakuriti peč in potegnila k njej naslanjač. Tako je presedela več ur in razmišljala o dogodkih minulega dne.

Čustvo sovraštva, ki jo je bilo prevzelo, ko je v vlaku slišala iz Cirilovih ust priznanje njegovega izdajstva, jo je minilo. Napetost v njej je ponehala. In namestu sovraštva je zavladal v njej občutek žalosti, skoraj obupa...

Tudi če Horvin Cirila reši... tudi tedaj se mora odreči nadi, da bi bil še kdaj njen. Zmerom bo ljubil ono drugo. Saj ji je sam rekel:

»Ženo imam in dva otroka... Tam, samo tam je moje mesto...«

Ah, ta žena!... Vročekrvno Madžarko je spet za hip obšla nepremagljiva želja, da bi ji zasadila nohte v obraz. Še pred nekaj urami je sanjala o strašni osveti, ki naj poplača vse muke zapuščene ljubimke.

In zdaj? O, le predobro ve, da je njeno življenje za zmerom uničeno... Nikoli več ne bo doživela prave, velike sreče... Toda ali ni mar njena dolžnost, da osreči tistega, ki jo tako zvesto in vroče ljubi — naj se zgodi karkoli? Da osreči Emerika Horvina, ki upa samo v njo, ki živi samo za njo?... Emerika Horvina, ki je dal skoči dokaz svoje plemenitosti, ko ji je brez skritih misli odpustil njen mladostni greh?

Dolgo je Ilona razmišljala o vsem tem. Naposled jo je vendarle za nekaj ur premogel spanec.

Ko so ji zjutraj okoli desetih povedali, da je prišel doktor Horvin, je bila že pripravljena. Bleda in razburjena, čeprav je skušala to skriti, mu je stopila naproti.

»Draga Ilona, srečen sem, da vam morem sporočiti veselo vest... Želja, ki ste mi jo snoči dali na pot, se je izpolnila. Iztrgal sem dr. Milavca smrti... Ostal bo pri življenju...«

Ni mu odgovorila. Njena lica so še bolj prebledela. Nato jih je pa zalila škrlatna rdečica. In spontano, instinktivno kretnjo se je prijel za prsi, ki se je iz njih izvil globok vzdih olajšanja. Šele čez nekaj sekund je mogla zajeceljati:

»Hvala...«

Stopila je k njemu:

»Prisegite, Emerik... prisegite, da mi ne boste

nikoli tega očitali... da ne boste nikoli obžalovali, kar ste to noč storili!«

»Prisegem...«

Nato šele mu je dala roko:

»In jaz, Emerik... jaz vam prisežem, da bom do smrti zvesta dani besedi... in da boste srečni — v kolikor bo to od mene odvisno!«

VII

»Živa smrt«

Šele okoli enajstih zjutraj je Ciril odprl oči. Ta novembrski dan ni bil tako otožen kakor večerajšnji; zdaj pa zdaj so prodrli blede žarki obstrtega solnca v sobico in jo oblili z mehko svetlobo.

Dr. Ivanc je sedel zraven bolnikove postelje in listal po neki zdravniški knjigi. Zdajci je začul slaboten vzdih in potem rahel šum... kakor od rok, ki potegnejo po odeji. Privzdignil je glavo. Milavec se je bil zgenil. Asistent je vstal in se sklonil k njemu.

Ranjenčeve trepalnice so se odprle in se takoj spet zaprle. Čez nekaj časa so spet zamežikale; nato so se široko odprle in se zagledale v strop.

Tiho, da ga ne bi prestrašil, je asistent dejal:

»Ne bojte se... nič hudega ni... Pri prijateljih ste, ki pazijo na vas... Ozdraveli boste, če boste popolnoma mirni...«

Milavec je čul zvok tega glasu. Obrnil je oči in njegov pogled se je uprl v asistenta. Ustnice so se mu zgenile. Besede so prišle iz njih... besede, ki ni bilo zmislja v njih.

Asistent se ni zdel začuden. Navadno je tako, da pride po operaciji za omedlevice dalj ali manj časa trajajoča otopelost, ki počasi popusti. Popolna zavest se le polagoma vrne. Toda časih se zgodi tudi drugače...

Cirilov pogled se ni ustavil na asistentu; le mimo grede ga je ošinil in se potem obrnil proti oknu, kjer je lil v sobo bled solnčni žarek. Tam je obstal... in zdelo se je, kakor da mu svetloba dobro de. Asistent mu je jel mehko prigovarjati. Tedaj je ranjenca prešinil drget, toda pogleda ni odtrgal od okna, od bledih solnčnih žarkov...

Ko se je dr. Horvin vrnil iz hotela pri ‚Labodu‘, je bila njegova prva pot v ranjenčovo sobo. Asistent mu je povedal, kaj se je zgodilo. Kirurg je stopil k postelji in ranjenca ogovoril. Toda dr. Milavec mu ni odgovoril, njegov pogled je bil prav tako nebrižen kakor prej. Le v okno je neprestano strmел in se čudno smehljaj.

Opozorilo udeležencem nagradnega tečaja

Žrebanje za nagrade našega velikega nagradnega natečaja se zaradi tehničnih ovir ni moglo izvršiti v sredo, dne 12. aprila t. l. kakor je bilo napovedano, ker uprava lista ni še končala definitivne kontrole v seznamu tekmovalcev.

Ves potreben material bo pripravljen in urejen v nekaj dneh, tako da se bo žrebanje za nagrade izvršilo prve dni po Veliki noči.

Upravičence prosimo, naj še malo potrpe, zaostankarje pa nujno opozarjamo, da zanesljivo izrabijo še prve dni po praznikih za obnovo naročnine, da si pridobe pravico do žrebanja za nagrade.

»Ali me ne spoznate, dragi doktor?... Vaš prijatelj sem... Horvin... Spomnite se... Dajte, domislite se...«

Ranjenčeve oči so se z vidnim naporom odtrgale od okna in se obrnile tja, od koder je prihajal glas. Toda v njegovem pogledu ni bilo razumevanja ne spoznanja. Sama nebrižnost in otopelost. Na Horvinove ustnice se je tedaj spet prikrdel tisti kruti nasmešek kakor prejšnji večer. In sam pri sebi je dejal:

»Mislim, da se nisem zmotil v svoji domnevi... Živa smrt...«

Kaj je hotel reči s temi besedami, ki so ga očividno navdale z zadoščenjem?

»V redu,« je nato dejal na glas. »Otopelost je za zdaj še precejšnja, toda verjetno je, da bo od dne do dne manjša... Pazite dobro nanj.«

Ko je bil sam v svojem kabinetu, si je pomel roke. In njegov obraz je razodeval veliko zadovoljstvo.

Sestanek z Ilono je razpršil ves strah, ki ga je bil snoči prevzel zastran načrtov mlade žene. Res, tudi zdaj si ni domišljajal, da ga Ilona ljubi. Poročila se bo z njim iz razočaranja nad življenjem... in nekoliko nemara tudi iz usmiljenja. Toda to je njemu malo mar. Glavno je zdaj, da ga vzame. In o tem je bil zdaj, po pravkaršnjem razgovoru z njo, trdno prepričan.

Popoldne je prišla Ljudmila. Horvin jo je hotel na vsak način videti, zato ni odšel z doma.

Zakrila si je bila obraz z gosto tančico. Občena je bila temno, malone žalno.

Dr. Horvin jo je ugledal z okna svojega delovnega kabineta. Ko jo je videl, je iznova začutil, kako globoka strast gori v njem za to žensko. In sam pri sebi si je dejal, da niti zločin ni preveč, če mu pripomore, da si njo pribori. Toda ob misli na zločin ga je nehote stresel drget.

Minuto na to je stal pred mlado ženo in jo spoštljivo pozdravil. Komaj zaznavno mu je odzdravila. Njenega obraza za tenčico skoraj ni mogel razločiti. Toda prodirljive kirurgove oči so tudi skozi tenčico opazile bledico njenega obraza in boleost, ki je bila zapisana na njem. Po ničimer ga ni vprašala. Čakala je, vsa drgečoč, da bo on prvi izpregovoril.

»Gospa,« je tedaj začel dr. Horvin, »vnovič vam lahko potrdim veselo vest, ki je bila snoči morda nekoliko preuranjena. Usodni zapletljaji, ki jih sicer nisem pričakoval, a so vendar bili mogoči... ti zapletljaji niso nastopili. Vaš mož je noč mirno preстал. Okoli petih zjutraj se je prebudil iz omedlevice, ki ste ga v njej zapustili... Takoj nato je spet zaspal in se zbudil šele ob enajstih. Od takrat se spanec in budnost, kakor je navada po takih operacijah, neprestano menjavata...«

Prsti mlade žene so se krčevito oklenili držaja dežnika, ki ga je imela s seboj. In njen glas je razodeval strašno tesnobo, ko je zdaj vprašala:

»Pravite, da se je moj mož zavedal?... Ali je kaj izpregovoril... in kaj je rekel?«

»Da, gospa, izpregovoril je nekaj besed... toda bile so brez zmisla. A temu se ne smete čuditi in ne vznemirjati zaradi tega. Tako hud možganski pretres, kakor ga je moral vaš mož prestati, ne mine tako hitro. Glavno je zdaj, da ni več nevarnosti za njegovo življenje, in to vam lahko mirne vesti zagotovim. Kar se pa tiče otopelosti njegovih čutov, mislim, da bo polagoma ponehala.«

Tako govoreč ji je ves čas gledal v obraz. Tudi tedaj, ko je nejasno izrazil svoj dvom o popolnem ozdravljenju, ni odtrgal oči od nje. Ljudmila ni mogla dvomiti o njegovih besedah. Nemo je nagnila glavo.

Don Quichotte

Svetovna premijera svetovnega filma »Don Quichotte« se je vršila konec marca pred belgijsko kraljevsko dvojico. Ni čudo, da si je belgijska kraljeva dvojica ogledala film, ki je eden največjih filmov znamenitega režiserja Pabsta, film, v katerem prvič nastopa največji sodobni pevec F. I. Šaljapin.

Svetovni tisk je že zelo veliko pisal o tem filmu, ki je tako rekoč šele pred nekaj dnevi prišel iz atelejev in ki je zvočno kakor tudi slikovno, pa tudi vsebinsko senzacija letošnje tonfilmske produkcije. Ta senzacionalni film nam prinese Elitni Kino Matica kot velikonočni piruh.

Zanimivo je, da je tudi glasoviti filmski umetnik Charlie Chaplin v zvezi z nastankom tega filma. Charlie Chaplin je namreč zelo dober Šaljapinov prijatelj in mu je ob priliki svojega obiska v Evropi dal idejo za »Dona Quichotta« ter ga nagovoril, naj v tem filmu ovekoveči svojo največjo gledališko vlogo.

Kdo ne pozna slovitega Dona Quichotta, ki ga je napisal nič manj sloviti Cervantes? Knjiga, ki je zaslovela med otroki, kakor tudi med odraslimi, roman, ki so ga in ga bodo ljudje vedno radi brali.

Roman »Don Quichotte« zasmehuje srednjeveške viteze. Iz avtorjeve komedije in satire je genij Šaljapin ustvaril tragično resnico. Ustvaril je tragikomično postavo, ki jo zasmehujejo zaradi njegovih plemenitih poizkusov za blagor ljudi.

To kar je Šaljapin ustvaril iz te vloge, poda sliko genija tako v igralškem, kakor tudi v pevskem oziru. Prekrasen mezza-voce in pianissimo nam predstavi Šaljapina kot pevca virtuozu.

»Lichtbildbühne« pravi v svojem poročilu o premijeri Šaljapinovega »Dona Quichotta« med drugim:

»Pabstov »Don Quichotte« je prekrasna slikovnica! Slikovnica za odrasle, polna krepke poezije in razpoloženja. Že sam popolnoma plastični uvod v film nas uvede v kraljestvo pravljic. Potujoče sence minulih vitezskih dob popeljejo gledalca — ravno tako kakor Dona Quichotta samega — v svoj svet, ki je nenadoma zopet oživel. Ta svet doživljamo v celi vrsti glasbenih slik. To so podobe, ki se o njih res lahko reče, da so lepe.

Kdor je videl Dona Quichotta v filmu, si ga ne more drugače predstavljati. Šaljapin nam pokaže »Dona Quichotta«, tega fanatika idealizma, borca proti krivici in zaščitnika slabotnih. Samo on lahko izrazi tragiko svoje smešnosti, sanjivosti in fantazije. V petju najde Šaljapin svoj najmočnejši poudarek.

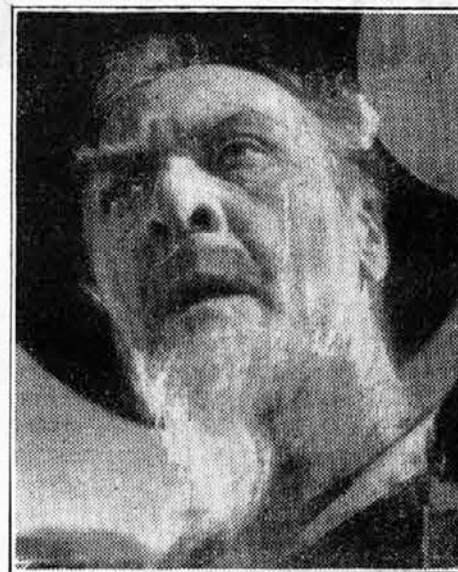
Tehnika filma je prvovrstna. Zgradbe, ki so jih po večini napravili na francoski Rivieri, so neodoljive s svojo čarovitostjo. *

Don Quichotte živi v svetu sanj daleč od praktičnega življenja. Bere knjige o junaških in neustrašnih vi-

ha in pridirja na svojem konju med nje ter jih razpodi. Dalje se Don Quichotte bori s »hudobnimi dubovi« — mlini na veter. Bog ve, kako dolgo bi še živel takšno življenje, da mu niso njegovi sorodniki sežgali knjig, iz katerih je zajemal zgodbe o plemenitih delih nekdanjih kavalirjev.

Don Quichotte ne more preživeti tega udarca. Ko ugasne plamen nad njegovimi knjigami, ugasne tudi njegovo življenje.

Kmetom, ki so pričeli tega prizora, zmanjka besed. Pogled na smrt, polno plemenitosti, jim odpre oči in jim razodene duševno veličino človeka,

F. I. Šaljapin

čudovali prekrasne slike filma, posebno pa prvovrstno umetnino največjega sodobnega pevca.

Fedor Šaljapin je ime, o katerem se je napisalo že na stotisoče vrstic v vseh časopisih sveta in v mnogih knjigah, o njem kot človeku in kot umetniku. Teh par vrstic naj bo samo majhen uvod v to, kar bomo te dni videli in slišali pri filmskih predstavah v dvorani ljubljanske Glasbene Matice.

Minljiva slava

Iz Hollywooda javljajo, da je filmska igralka Mary Carr v veliki bedi in ji bo moralo priskočiti na pomoč društvo za podporo onemoglih in starih igralcev.

Ta vest je zaključek velike kariere. Mary Carr je bila še pred šestimi leti ena izmed najslavnejših ameriških igralk z ogromno plačo. Pri Foxovem filmu je postala slavna z »Materjok«. Ta film je žel v času nemih iger po vsem svetu silne uspehe. Tudi naše občinstvo je bilo ganjeno do solz. Čas gre svojo pot in film tudi. Pri izberi igralcev in igralk za zvočni film so Marry Carr črtali.

Zanimivo je, da igra v nemškem Foxovem zvočnem filmu zdaj Mae Marsh njeno vlogo ter jo po mnenju svetovnega tiska visoko nadkriljuje. Njeno igro označujejo kot vrhunec popolne igre v zvočnem žanru. Sina igra v tem filmu James Dunn, mladi nadarjeni igralec, ki se bo v prvo predstavil v tem filmu evropskemu občinstvu. Še nekdo je nov v tem filmu: Sally Eilers, od sile prikupno dekle, ki z vsakim novim filmom žanje večje in večje uspehe. *

Filmski drobiž

Richard Oswald dela v Nici zunanje posnetke za opereto »Havajska roža«. Premijera bo baje že konec tega meseca. *

Nedavno so pričeli delati zvočni film »Hladna Mamsell« z Lucie Englisch v glavni vlogi. Režija: Carl Boese.

Don Quichotte kot kavalir

tezih, ki so vse svoje misli in vso svojo moč postavili v službo lepih žensk.

Za takšne knjige je Don Quichotte pripravljen izdati tudi zadnji denar in prodati najlepši travnik. Ker bi pa tudi sam hotel živeti življenje takega viteza, se napoti nekega dne v Sanchom Panzo v svet. Don Quichotte ne živi več življenja drugih ljudi, ki so okrog njega, temveč življenje vitezov, kakršno so mu popisale knjige. Zato ni čudo, da v vaški gostilni, kjer gostujejo potujoči igralci, vrže kopje na oder med gledališko predstavo. Ni čudo, da se pred Amadijo vrže na kolena, in jo prosi, naj ga posveti za viteza.

Kot pravi vitez ponudi Don Quichotte svoje usluge Dulcineji, služkinji v vaški gostilni. V čredi ovac vidi Don Quichotte hudobnega du-

ki so ga imeli za norca, ker mu niso mogli slediti v višave njegovega idealizma. *

Veseli nas, da nam Elitni Kino Matica prinese za velikonočne praznike ta monumentalni Šaljapinov film, ki je že v tako kratkem času zaslovel širom sveta. Opera »Don Quichotte« bo brez dvoma tudi v Ljubljani našla tisoče navdušenih gledalcev in poslušalcev, ki bodo ob-

Don Quichotte kot borec

Nedvomno je, da je »Don Quichotte« največja Pabstova umetnina. Toda Fedor Šaljapin zatemni vse druge.

Ne pozabite!

pril nabavi pomladnih in poletnih
plaščev in kostumov
ogledati si veliko izbiro v konfekcijski trgovini

DRAGO GORUP & Co.,

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 16/I

Kuhinja o velikonočnih praznikih

Piše Nuša

Kuhana šunka (gnjat)

Najbolje je, da si izberemo šunko, ki tehta 3 kg. Dobro jo speremo v dveh gorkih vodah in jo kuhamo v vreli, neslani vodi, v prostornem loncu. Kuhati jo moramo 2 uri, ako pa tehta več ko 5 kg, pa 2 uri in pol. Vreti mora počasi, drugače izgubi dobri okus. Kuhano šunko vzamemo iz lonca in ko je ohlajena, jo denemo v jedilno shrambo, na hladen, zračen prostor. Drugi dan jo zrežemo na tenke rezine, garniramo z aspikom ali okrasimo s hrenom in sicer tako, da polagamo kupček belega nastrganega hrena, poleg pa kupček rdečega. (Rdeči hren napravimo tako, da ga pobarvamo s sokom kuhane, rdeče pese). K šunki serviramo gorčico. Juho, v kateri se je kuhala šunka, shranimo, ker jo bomo uporabili za hladetino ali želco.

Želca ali hladetina

Tri telečje noge in 2 prašičevi operemo v več vodah ter kuhamo v juhi od šunke. Dodamo 3 zrezane čebule, nekoliko celega popra, lovorjev list, 4—5 korenov zelene, 1 koren in pustimo kuhati toliko časa, da se meso skoraj popolnoma loči od kosti. (Kisa sploh ne kuhamo v želci.) Čez ¼ ure vzamemo zeleno iz lonca in jo uporabimo za solato. Nato odstranimo lonec od ognja, počakamo, da se nabere mast na juhi, in jo poberemo ter uporabimo za prikuho. Sedaj ločimo meso od kosti, ga sesekljamo na male koščke in denemo v veliko glinasto ali porcelanasto skledo. Na to precedimo juho, ki nam je ostala. Pridamo še nekoliko limonovih lupin, malo popra, k temu vložimo nekoliko rezin dobre salame ali kos telečje pečenke, katero zrežemo. Vse dobro zamešamo in denemo na temen, hladen prostor, da se strdi. Drugi dan stremo želco na okroglo skledo, garniramo z limonovimi rezinami in serviramo k njej kis, poper in malo fino zrezane čebule.

Pečen janjček

1 kg janjčka stane pri mesarju 8 do 10 Din. 2 kg janjčka (stegno ali hrbet) dobro operemo in nasolimo ter pustimo v soli 2 uri. Nato denemo meso v podolgast pekač, pridenemo nekoliko zrezane čebule, polijemo janjčka z mastjo, podlijemo z vodo in pečemo naglo v precej vroči pečici eno uro. Enkrat ga obrnemo. Pečena zrežemo na lepe kose, garniramo z maslenim krompirjem in pomladansko solato. (Lahko ponudimo tudi odličnim gostom).

Ocvrt janjček

1 do 2 kg janjčka operemo, zrežemo na primerne kose, nasolimo in pustimo vsaj 2 uri v soli. Vsak kos povajamo v moki, jajcu in v drobtinah. Na ponvi razbelimo mast, položimo vanjo kose in jih počasi cvremo po obeh straneh, da so zlatorumeni. Serviramo jih na podolgasti skledi, garniramo s špinačo ter maslenim krompirjem in postavimo na mizo, k temu skledo pomladanske solate. (Prvovrstna jed za velikonočne praznike).

Pečen kozliček

Prav tako kakor sem opisala obe navodili za janjčka, se pripravlja tudi mlad kozliček, čigar meso je zdaj,

spomladi prava delikatesa (1 kg kozlička stane 20 Din). Pečemo ga ali cvremo ravno tako kakor janjčka. Obe jedi sta zelo okusni. Najbolj ustrezemo svoji družini ali sorodnikom, ako jim ponudimo o velikonočnih praznikih pečena ali ocvrta kozlička ali janjčka.

Goriške in tržaške pince

Pince lahko napravimo že v četrtek in do nedelje bodo še bolj okusne. 2½ kg bele, presejane moke denemo v segreto skledo, nato pripravimo kvas. V lonček denemo 6 dkg kvasa, malo mlačnega mleka, nekoliko moke in sladkorja. Vse pomešamo in pustimo vzhajati. Medtem denemo v lonec ¼ litra mlačnega mleka, 25 dkg sirovega stopljenega masla, 25 dkg sladkorne sipe, 2 žlici soli, nekoliko ostrganih limonovih lupin, 12 rumenjakov (beljake shranimo na hladno za drugo pecivo). Vse dobro stepemo, pridenemo k moki, dodamo vzhajan kvas in testo stepamo s kuhaličico ¼ ure, dokler se ne naredijo mehurčki. Testo mora biti gosto, ako je prereditko, pridamo še nekoliko moke ter ga pustimo 2 uri vzhajati. Potem ga denemo na desko, razdelimo na 3 dele in vsakega še dobro zgnetemo. Iz vsakega dela naredimo pinco (to je hlebček) in jih položimo na nizak, z maslom pomazan kositer ter pustimo, da se pol ure na toplem vzhajajo. Potem pomažemo pince z raztopljenim jajcem in napravimo z ostrim nožem tri zareze. Pečemo jih v srednje vroči pečici eno uro in četrt. Enkrat jih med pečenjem obrnemo. Pečene pince shranimo na suho in zračno, ne v omari!

Česke velikonočne pince

Te so še bolj okusne od tržaških in goriških pinc. 2½ kg fine presejane moke denemo v segreto skledo. V lonček denemo 6 dkg kvasa, malo moke, mlačnega mleka in sladkorja. Dobro zmešamo in pustimo, da vzhaja. V večji lonec denemo ¼ litra mleka, 40 dkg sladkorne sipe, 50 dkg raztopljenega, sirovega masla, 12 rumenjakov in nekoliko limonovih lupin ter 2 žlici soli. Vse naj bo mlačno! To zmes in vzhajan kvas pridamo moki in testo stepamo s kuhaličico pol ure. Potem pridamo trd sneg iz 10 beljakov in pustimo testo 2 uri vzhajati. Nato ga denemo na desko in razdelimo na tri dele, vsak del še dobro zgnetemo in položimo nanj 12 dkg podolgasto zrezanih mandljev (olupljenih) in 12 dkg opranih rozin. Potem vsak del spet zgnetemo in napravimo lep hlebček (pinco), položimo jih na nizak, z maslom pomazan kositer in pustimo še pol ure vzhajati na toplem. Vsako pinco pomažemo z raztopljenim jajcem in napravimo z nožem križ ali dve do tri zareze. Pečemo jih eno uro in četrt. Paziti moramo, da se ne zažgo, ker je precej sladkorja.

Medena potica

1 kg bele, presejane moke stremo v skledo, pripravimo kvas iz 2 dkg in ko je že vzhajal, ga pomešamo z moko. Potem dodamo ¼ litra mlačnega mleka, 3 jajca, ¼ kg sirovega stopljenega masla, limonove lupine, 15 dkg sladkorne sipe in žličko soli. Testo tepemo s kuhaličico pol ure in pustimo, da vzhaja 1 uro in pol. Nato napravimo nadev. Pol kg cvetličnega medu počasi zavremo. Dodamo ¼ kg zmletih orehov in pustimo 30 minut počasi vreti. Med pustimo ohladiti. Vzhajano testo denemo na desko in ga razvaljamo, pomažemo z nadevom, zvijemo, denemo na pekač in pustimo, da še pol ure vzhaja. Potico polijemo s sirovim maslom, pomažemo z raztopljenim jajcem in jo pečemo eno uro in četrt v vroči pečici. Med pečenjem jo enkrat obrnemo.

Snežne kepice z orehi

Iz 10 beljakov, ki so nam ostali od tržaških pinc, stepemo trd sneg. Pridamo ¼ kg sladkornega prahu, 80 dkg zmletih orehov in nekoliko vanilije. Dobro zmešamo in delamo majhne kepice, katere polagamo na pekač, pomazan z maslom. Damo jih v mlačno pečico, da se osuše in deloma malo prepečejo. Iz te količine pride 40—42 lepih kepic. Serviramo jih k čaju ali vinu.

Če še ne veš

Lakaste čevlje je treba skrbno negovati, da ostanejo dobri in lepi. Nikoli jih ne hrani ne na prevročem ne na premrzlem, sicer postane lak krhek. Dobro jih je večkrat natreti z mlekom, ki odstrani nesnago in jih ohrani mehke. Tu pa tam jih namažemo z beljakom. Ko se beljak na njih posuši, jih zdrgnemo z mehko cunjco.

Mehki nohti se kaj radi odkrušijo ali pa odlomijo že pri domačem delu, uradnicam pa pri pisalnem stroju. Taka roka ni videti lepa. Nohte lahko utrdimo, če jih večkrat na dan namažemo s citrino.

Da se preproga na stopnicah ne obdrgne in ne kviri ob robovih stopnic, položimo podnjo na teh mestih časniški papir.

Krompir, ki ga imamo v kleti, moramo večkrat prebrati, ker že pričenja poganjati klice. Klet je treba večkrat prezračiti in gniti krompir od zdravega ločiti. Vse poganjke moramo odščitniti, ker porabi krompir sicer zanje svoje redilne snovi. Zgrbančen krompir naj se vsaj eno uro pred lupljenjem osveži v vodi.

Svile, ki puščajó barvo, lahko napravimo trajne v barvi, če jih prav na hitro speremo v okisani vodi, ki smo ji pridali nekaj listov bršljana. Nato izperemo svilu v slani vodi. Ta način je priporočljiv tudi za nogavice, ki puščajó barvo.

Brezplačno!

Ako pošljete svoj točni naslov in priloge v pismu znamko za Din 150, dobite popolnoma brezplačno poskusni vzorec naj finejšega

Floria Porenal

puadra in sicer v barvi, ki si je želite. Obrnite se zato še danes pismeno na Nobilior parfumerijo, Zagreb, Ilica 34, in se sklicujte na oglas v „Družinskem tedniku“.

Floria Porenal krema in puder sta potrebna vsaki dami, ki hoče poudariti

čar svoje lepote in mladosti. Velika priljubljenost teh preparatov je dokaz za njihovo odlično kakovost. Porenal puder se odlikuje po svojih izredno lepih barvah in zadovolji še tako razvraženo žensko srce.

Steklena posoda ne počí, če jo postavimo na hladen krožnik, medtem ko jo polnimo z vročimi jedili ali z vročo tekočino.

Novost za gospodinje

V zadnjem času se je na trgu pojavil nov preparat za pranje svile, volne in belih tkanin. Ime mu je Dolin. Preparat ne samo da zelo lepo pere najbolj občutljive tkanine, da jih pri pranju niti najmanj ne poškoduje, temveč jih pri pranju obenem tudi parfumi. Dolin se dobi v trgovinah v zelo čednih zavitkih. Izdelan je iz najfinejšega toaletnega mila in sicer v luskinasti obliki.

Gospodinjam, ki pazijo na svoje fino perilo, sporoča tovarna, da je pripravljena, dokler ne dobijo Dolina pri svojem trgovcu, poslati enega ali več zavitkov tega novega preparata tudi po pošti. Cena zelo čednega zavitka Dolina stane v trgovinah Din 5.—, po pošti Din 6.—.

Denar lahko nakažete v znamkah. Naroča se pri Nobilior parfumeriji, Zagreb, Ilica 34, Jelačićev trg 15.

IZPOSOJAMO

plošče, gramofone,
radio-aparate

„SLAGER“

Aleksandrova cesta 4. (prehod palače „Viktoria“)

Ljubosumnost zaradi piruha

Nadaljevanje s 5. strani

»To je vendar moja sestrična Zinka,« je med smehom odgovoril Grega. »Ali je nič več ne poznaš — saj je bila menda tvoja prva ljubezen v osmi šoli! To presenečenje sem ti hotel za danes pripraviti, včeraj sem jo namreč povabil, in če bi bil počakal...«

»Ko sem včeraj vsa obupana stekla k Zinki,« je tedaj povedala Hilda, »je spet vse lepo izravnila, še celo piruh je zlepil!«

Mile ni nič odgovoril. Le njegov obraz je bil ves zaverovan, ko je sedel za mizo k Zinki in si v duhu slikal, kako bosta drugo leto Grega in Hilda pri njem slavila veliko noč, pri njem in Zinki...

In njegov pogled je ljubeče obstal na zlepljenem piruhu z višnjevim trakom.

JUGOSLOVANSKA ZAVAROVALNA BANKA

„SLAVIJA“ v Ljubljani, Gosposka ulica 12
Telef. 21-76, 22-76

Podružnice: BEOGRAD, ZAGREB, SARAJEVO, OSIJEK, NOVI SAD in SPLIT

HUMOR

Prava lepota

Gospa: »Vidite, gospodična, tako lepo barvo obraza bi hotela imeti kakor vi!«

Prodajalka: »Ali naj je dam milostljivi eno tubo ali dve?«

Eskulapalijs

Neki pacient toži zdravniku o silnih bolečinah, ki jih mora prestajati.

»Kdaj vas pa najbolj mučijo?« ga vpraša zdravnik.

»Vidite, gospod doktor, kadar levo laket strmo iztegnem navzgor, desno zavijem nazaj in potem sunem naprej ter pri tem ukrivim hrbet — takrat, gospod doktor, kar ne morem vzdržati od bolečin.«

»Za božjo voljo,« se začudi zdravnik, »zakaj pa delate take nezmislne kretnje?«

»Ali si mar vi, gospod doktor, drugače oblačite suknjič?«

Zdravnik preiskuje starega pacienta, ki ima bolno nogo in mu je ni moči več pozdraviti.

»Toda, gospod doktor, vsaj kakšen nasvet bi mi lahko dali, vsaj nasvet!«

»Naj bo! Položite nogo lepo na vi-

soko in nikoli ne pijte alkohola!«

»Hvala lepa, gospod doktor, to mi utegne res pomagati. In kaj sem vam za to dolžan?«

»Nič, prijatelj — saj tudi nič ne pomaga.«

Dobrodejno potovanje

Dreta sreča na ulici Ribezna.

»Imenitno izgledate!« meni Dreta.

»Kaj ne bi!« vzklikne Ribezna.

»Tako malo potovanje človeku zmerom dobro stori.«

»Ali ste bili mar na potovanju?«

»Jaz ne, pač pa moja žena,« se zasmije Ribezna.

Iz škotske torbe

V Londonu so pred kratkim ustanovili društvo, čigar člani ne dajejo napitnine. Gospod Pitz iz Aberdeena se je ondan ustavil v Londonu in

tam so ga povabili, naj bi tudi on stopil v klub.

»Koliko je pa članarina?« je oprezno vprašal.

»Dva šilinga na leto,« so mu odgovorili.

Pitz se je zamislil. In potem je dejal:

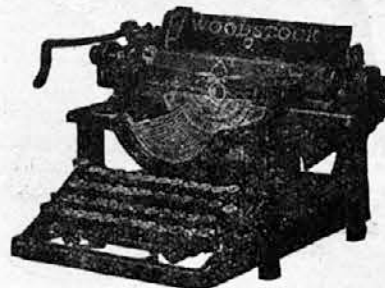
»Ne, pride mi ceneje, če še nadalje dajem napitnino.«

RUFF čokolada bonboni || so splošno priljubljeni

Mister Pitz pregleduje knjižico svoje žene.

»Tu vidim dva šilinga za tablete proti glavobolu, pet šilingov za izdiranje zob — veš kaj, Betty, to pa res ne gre, da bi izdala po 7 šilingov na mesec za svojo zabavo.«

Pisalni stroj Woodstock

je v Ameriki najbolj iskana znamka. Tudi v Jugoslaviji, zlasti v Ljubljani jih je že precej v rabi. Vsi se po hvalno izražajo o njem.

Generalno zastopstvo:

TIPKA, družba z o. z., **LJUBLJANA**
Gledališka ul. 8. - Tel. št. 29-7

Mali oglasi za lepe žene

Bele roke, kljub temu, da gojite sport in opravljate gospodinjstva dela, boste dobili ali si ohranili z uporabo preizkušene **Crema je fais blanc**. — Tuba Din 10.-

Porenal Gold Crema je sestavljena iz sestavin, ki dobrodejno vplivajo na kožo. Zato kožo ohrani, osvežuje in obnavlja, če jo uporabljate čez noč. Hitro odstrani vso nečistost z obraza. — Cena tubi Din 18.-

Španski bezeg, Chypre, šmarnica so cvetlice, ki krasno dišijo. Parfumi iz njih, izredne kakovosti dobite v lepih luksuznih stekleničah, Cena steklenički Din 30.-

Solne pege se odstranijo hitro in temeljito s popolnoma originalno hollandsko **Milch krema**. Lonček Din 15.-

Lepota oči pride do popolnega izražanja, če se obrvi namažejo s suhim **Floria svinčnikom**. Ta crayon se ne razmaže in ne zbršuje, temveč je trajen, dobi se v črni in rjavi barvi. — Cena komadu Din 8.-

Plave lase boste najbolje ohranili, in jim, če so že potemneli, vrnil prvotno lepoto z uporabo preizkušene preparate **Blondin d'or**. Uporaba je enostavna in prijetna, tako da si vsaka dama more sama pomagati. Steklenica z navodilom Din 15.-

Lepe prsi so ponos vsake žene, zato se mehke in slabe prsi z masažo preizkušene preparate **Eau de Lahore** v najkrajšem času izvrstno popravijo, tako da ostanejo trajno čvrste in trde. Steklenica z navodilom Din 40.-

Nobilior puder v beli, roza, naturel, rachel, ocre in brunette barvi, za jamčeno fin, dobite za reklamno ceno Din 5.-

Esence iz kopriv je že davno preizkušeno najboljša in najzanesljivejša sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zanemarjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost

in lesk. Steklenica z navodilom 30.- dinarjev.

Blake z obraza, rok, nog in pod pazduho odstranite najenostavneje z **Erbolom**. Točno navodilo pri vsakem lončku. Cena Din 15.-

Porenal crema je edina fina krema za polepšavanje. Najboljša obramba za kožo pred vplivom slabega vremena. Idealna podlaga za puder, uporablja se navadno podnevi, posebno dobra je za mastno kožo. Tuba Din 18.-

American hair petrol je izvrstno sredstvo proti izpadanju las. Original-

na steklenica z natančnim navodilom Din 16.-

Porenal puder francoske znamke **Floria** skupno s **Porenal kremami** (suhe in mastne) so najnovejša iznajdba moderne kozmetične znanosti. Porenal puder dela obraz dovršeno fin s svojimi prekrasnimi barvami, ki so za jamčeno brez vseh škodljivih sestavin.

Ozon za razkajanje sob in stanovanj je nenadkriljiva specialiteta za osvežitev in parfimiranje zraka v stanovanjskih prostorih. Priporoča se posebno za bolniške sobe, ker ima čist dušni smreke, bora in ozona. Cena steklenici Din 18.-

Namestu mila, posebno za osebe, ki imajo občutljivo kožo, se uporablja z velikim uspehom **Pasta majalis**. Uporaba je zelo enostavna: pred umivanjem se namaže obraz z nekoliko paste majalis in se pusti na obrazu eno do dve minuti. Nato se obraz umije z navadno vodo in obriše z mehko brisačo navzdol. Učinek je izreden, minimalna cena Din 15.- za veliki lonček pa omogoči vsaki dami ta poizkus.

Vse gornje preparate dobite v vsaki večji drogeriji ali pa naročite direktno pri **Nobilior parfumeriji** — Zagreb, Ilica 34 ali Jelačićev trg 15.

Oglejte si ravnokar došle novosti!

Pri nakupu angleškega in češkega sukna, modnega blaga in svile jemljemo v račun (do preklica) tudi

HRANILNE KNJIŽICE

prvovrstnih ljubljanskih denarnih zavodov.

A. & E. SKABERNE
LJUBLJANA, Mestni trg 10

Prvi specialni atelje za okvirjenje slik
Zaloga vsakovrstnih slik

Julij Klein - Ljubljana

Telefon int. 33-80 Wolfova ulica 4 Telefon int. 33-80

Zrcalo se ne more zmotiti

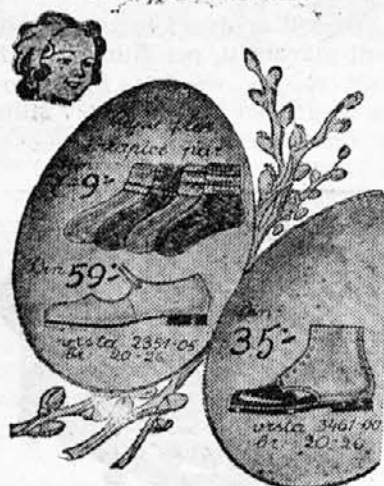

Zrcalo je varuh Vaše lepote, ker odkrito pokaže vse neugodne izpremembe Vašega obraza; zato je njegove opomine treba upoštevati. Z redno rabo svetovno znanega rastlinskega preparata **Rejuven Skin Pore Milka** boste odpravili vse gube, mozoljčke, ogrce in pege s svojega obraza, in takrat bo zrcalo spet kavalir in Vam bo delalo komplimente.

Masirajte si obraz vsako jutro in vsak večer z **Rejuven Skinom** in že po kratki dobi boste opazili blagodejni vpliv tega popolnoma neškodljivega rastlinskega mleka. Zahtevajte povsod **Rejuven Skin** v plom-biranem zavitku za 32 Din ali ga pa naročite z glavnega skladišča

NOBILIOR-Parfumerija, Zagreb, Ilica br. 34

OTROKOM:

19.-

Št. 25-26 Vrsta 4531-00
Lahek otroški čevljiček za dnevno uporabo. — Gornji del iz angleškega platna, gumijast podplat. Št. 27-34 Din 25.—

35.-

Vrsta 2942-00
Otroška sandala z usnjenim podplatom samo Din 35.—. Jamčimo za vsak par. Moški Din 49.—

35.-

Št. 19-27 Vrsta 3861-00
Otroščkom lepe pomladanske visoke čevljičke iz rjavega boksa s podplatom iz krupona.

35.-

Vrsta 4562-29
Za sport. Idealen in najcenejši čevlji za vse panoge sporta, za turizem in za razne igre.

49.-

Št. 20-26 Vrsta 5851-30
Za ljubljene lakaste ali rjavo kombinirane čevljičke. Zelo lepi in okusni.

59.-

Št. 27-34 Vrsta 3922-00
Iz boksa za nemirne dečke. Močni podplati iz krupona, zelo trpežni čevlji. — Št. 35-38 Din 69.—

Za Veliko noč

Le enkrat v letu je Velika noč — praznik pomladi, veselja in ljubezni. Pričakajte ga v naših novih čevljih. Z novimi cenami smo omogočili vsakomur, da si zamore letos kupiti poceni dobro obutev.

ŽENAM:

49.-

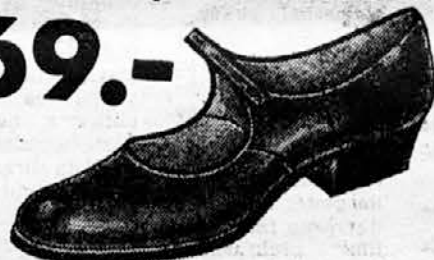
Vrsta 3335-10
Ženski sivi platneni nizki čevlji z gumijastim podplatom. Za lepe sončne dneve.

59.-

Vrsta 9815-03
Okusen dekolte-čevljiček iz finega baržuna in satena. Ne sme manjkati v garderobi nobene praktične dame.

69.-

Vrsta 8945-05
Udoben čevlji iz črnega boksa z gumijastim podplatom. Izdržljiv v vsakem štrpaju. Za vsakdanjo uporabo nenadomestljiv.

69.-

Vrsta 1845-52
Ti čevljički iz finega baržuna, kombinirani z lakom, zamorejo zadovoljiti še tako fin okus in nadomestiti čevlje iz jelenje kože.

89.-

Vrsta 2945-11
Čevlji iz rjavega boksa. Praktični in elegantni. Ravno taki iz laka za nedeljo in praznik po ceni Din 99.—

VELIKA IZBIRA
V VSEH MODNIH BARVAH IN DESENIH.

OTROŠKE NOGAVICE:

dolge, bombažaste Din 8.—, 10.—, 12.—
kratke iz sukanca Din 7.—, 9.—
za sport Din 10.—, 12.—

ŽENSKÉ NOGAVICE:

Din
svilene Bemberg . . . 29.—
svilene viscose . . . 25.—
svilene 19.—
la flor 19.—
iz amer. bombaža . 15.—
bombažaste, normal 9.—
iz sukanca za sport 10.—

MOŠKE NOGAVICE:

Din
iz sukanca ali polsvile 15.—
egiptovski bombaž z deseni 10.—
polsvilene 7.—
močne bombažaste . 5.—

Čistite svoje čevlje z našo kremo, 1 škatlja Din 4.—.

Obuvajte čevlje z našo žlico, da ne pokvarite opetnika. — Žlica in kljukica Din 4.—.

Lufov vložek Din 5.—.

MOŠEM:

39.-

Vrsta 4538-00
V pomladanskih dneh najudobnejši čevlji za lahko hojo. Iz sivga platna z gumijastim podplatom.

49.-

Vrsta 2947
Za lepe sončne dneve Vam je vsekakor potrebna ta lahka in udobna sandala z usnjenim podplatom.

79.-

Vrsta 0167-00
Čizme iz mastnega usnja z močnim vulkaniziranim gumijastim podplatom. Prikladne za delo na polju, zgradbah, cestah in za vsak drug štrpaj.

89.-

Vrsta 1937-29
Iz močnega boksa z elastičnim gumijastim podplatom. Za dnevno uporabo, rjavi ali črni.

99.-

Vrsta 3967-22
Iz močnega boksa, široka in udobna oblika, močni gumijasti podplati. — Prav posebno trpežni čevlji.

149

Vrsta 1637-21
Iz prvovrstnega telečjega rjavega ali črnega boksa. Lakasti za isto ceno. Zelo praktični in udobni čevlji.

Flata